

GRAFICĂ

VARIATIUNI PE TEME' VECHI

MIHAI MĂNESCU

MUZEUL DE ARTĂ VIZUALĂ GALAȚI-ROMÂNIA
VISUAL ART MUSEUM GALATI-ROMANIA

IULIE - AUGUST 2014

VARIATIUNI PE TEME' VECHI

MIHAI MĂNESCU

IULIE - AUGUST 2014

VARIAȚIUNI PE TEME VECHI

- teritoriul graficii, cu lejerități de a traduce în desen proiecte mentale, cu posibilități de a compune și recompune teme și detalii ale acestora, în mereu alte ipostaze, cu nesfârșite opțiuni de cadrare și atmosferă, reprezintă fără nici o îndoială, un perimetru de exercițiu plastic remarcabil de bogat.

- pentru un practician al imaginii grafice, aplecat asupra unei anumite teme,

fie ea poetică, erotică sau filosofică, oportunitățile menționate se vădesc numeroase și mereu deschise spre nuanțări și renuanțări, asemănătoare cazului unei hărți, care, privită din unghiuri deosebite și cu diferite grade de mărire, dezvăluie noi trasee și nebănuite destinații... tot astfel, tehnici precum gravura, cu deja numeroase mijloace de figurare și multiplicare, combinații și suprapuneri cu printul și intervențiile cu vopsele de apă, reprezintă avantaje și oportunități de compatibilizare grafică.

- temele vechi, dintotdeauna și pentru totdeauna, precum: aroganța academică și înșelătoarele ei succese, asediile sufletești, incerte convingeri spirituale, rigori științifice subminate de svăpăiate desfrâuri mentale, tirania unui discernământ nesigur, poetice sfârâmări, măștile și destinele intenționat diferite ale artistului, frustrările trupești în fața unor rigori morale dar și moralitatea șchioapa a unor legi, tragice incertitudini ale sensului major, alcătuirii omenești și geloase distrugeri dar și alcătuirii spirituale tiranizate de pofte carnale, credința sfâșiata între candoare și retorică profitabilă, intelectul, între rigoare și ispită, dialogul între sinceritate și frivole beneficii...pot fi servite prin nenumărate adevăruri plastice...

Mihai Mănescu - 2014 -
pentru Muzeul de Artă Vizuală - Galați

Mihail Mănescu

născut la 23 iunie 1943 - București

Absolvent al Institutului de Arte Plastice "N. Grigorescu", București - 1968

activează în domeniile: grafică, pictură, gravură și grafică aplicată, fotografie, scenografie, artă monumentală

membru al Uniunii Artiștilor Plastici din anul 1970

Experiență profesională și managerială:

2000 - 2004 - Cancelar general al Universității de Arte din București

2004 - 2008 - Decan la Universitatea de Arte din București

1999 - 2001 - Vicepreședinte al Uniunii Artiștilor Plastici din România

1990 - 1993 - Președinte al Uniunii Artiștilor Plastici din România

din anul 1990 - Profesor la Universitatea de Arte din București

din anul 2001 - Doctor în Arte Vizuale

din anul 2002 - Conducător de doctorate în Arte Vizuale

Expoziții în România: începând cu anul 1968: - Anuale, Saloane Oficiale, Bienale,

Expoziții de grup: 1975 - 2014

Expoziții personale: 1979, 1986, 1991, 1994, 1996, 2001, 2002, 2003, 2004, 2008, 2012

Expoziții în străinătate (participări și personale): Stuttgart, Linz, Ontario, Los Angeles, Rio de Janeiro, Praga, Cannes, Moscova, Budapesta, Brasil, Brno, Paris, Bruxelles, Castellamare, Thessaloniki, Chisinau, Marsilia etc.

Lucrări de artă monumentală: București, Slobozia, Brăila, Arad

Cărți publicate :

2001, 2002 - Ed. Tehnică, "Ordine și Dezordine în limbajul Graficii", "Tehnici de figurare în gravură"

2004, 2005 - Ed. Aletheia, "Retorică și candoare", "Tehnici tradiționale ale gravurii" //

2006 - "Mental și sensorial - identitate vizuală în secolul XX"

2005 - Ed. Semne, "Triunghiul apelor - artiști în Deltă", "Tzarcul cu flori"

2008 - Ed. Eikon, Cluj, "Arta învățării artei"

Premii și diplome:

1970 - București, 1972 - Ontario, 1973 - Moscova, 1975 - Cannes, 2003 - Timișoara, 2004 - "Ordinul Meritul Cultural în grad de Ofițer" București, 2008 - Premiul pentru performanță acordat de Top Business, Pitești

Lucrări de grafică, gravură și pictură în colecții de stat și particulare din România, U.S.A., Canada, Japonia, Belgia, Israel, Coreea de Sud, Germania, Grecia etc.

adresa domiciliu: str. N. Sebe nr.5, bloc S 24 ap 4 sector 3, București

tel. 3 24 22 73 // 0722 719 826

email: manes@asign.ro

Frumoasa nebunie

La curțile regale din mai toate timpurile, un singur personaj, sprintar și atipic, avea permisiunea de a spune lucrurilor pe nume, de a dezvălui subiecte delicate sau chiar neplăcute, fiind însă exonerat de pedeapsă, pentru sinceritatea sa.

Era “NEBUNUL”.

Dar dacă, pe atunci, “NEBUNUL” avea o condiție permisivă și scuzabilă prin deficiențele sale mentale, ce ne facem cu un “NEBUN” al zilelor noastre, blindat prin cultură și profesionalism și afectat de sindromul afectivo-didactico-profesionalo-academic.

Dar dacă, cel de acum este, în egală măsură, comunicativ, plin de sfaturi înțelepte și poate masca la nivel de comunicare oficială adevărata fațetă a personalității, cum ne ferim de seducătoarele sale enunțuri plastice...

Nu ne rămâne decât să ne pliăm acestora, nu ne rămâne decât să acceptăm mesajele sale magice...

Este vorba despre Mihai Mănescu.

Va trebui să acceptăm ideea că frumoasa “nebunie” a profesorului universitar Dr. Mihai Mănescu, servește surprinzător două registre plastice:

- în perimetrul picturii sale, condiția poetică a apelor și a dunelor uscatului, a translucidelor îngemănări dintre apă și uscat, atât de tipice peisajului dunărean, este convingător stăpânită

- tot astfel, în lumea compozițiilor sale grafice, acum prezentate la M.A.V., dincolo de perfecțiunea execuției tehnice, avem de-a face cu spirit, poantă, nonșalanță, exuberanță, verb.

Fiecare poveste are propria poveste și logica ei.

Povestea este susținută de imagine și de cele eventual 2 rânduri din josul paginii.

Pentru mine, cinstit, contează impactul vizual și se pare că nu numai pentru mine.

Seria compozițiilor grafice ale lui Mihai Mănescu se mulează perfect pe ideea Galeriei de Artă a Muzeului de Artă Vizuală din Galați.

Nu în ultimul rând, este vorba despre un autor care nu mai are nevoie de nimic pentru a-și demonstra frumoasa “nebunie” de a fi vrut neapărat să expună în Muzeul de Artă Vizuală din Galați. Scopul nu a fost promovarea imaginii lui.

Pur și simplu a fost vorba de dragostea nebună pentru o entitate pe care a cunoscut-o și o cunoaște foarte bine.

O entitate care se numește M.A.V. și colectivul său

În concluzie, orice exegeză privind creația “Mănesciană” este de bun augur și o cinste pentru instituția noastră.

La M.A.V., Galați se vernisează

Ludicul Grafic, Magia, Poanta - Mihai Mănescu.

dr. Dan Nanu Basarab

Director al Muzeului de Artă Vizuală - Galați

Panorama deșertăciunilor sau viclenia vieții?

„Omul nu este pe de-a-ntregul om, decât atunci când se joacă. În joc stă fundamentul artei estetice și artei vieții”.

Cu mintea îndreptată către această remarcă a lui Schiller, extrasă din celebrele „Scrisori...”, ar trebui să vedem și actuala expoziție a lui Mihai Mănescu care, de ceva vreme, explorează și experimentează posibilitățile artei grafice de a surprinde, prin jocul imagine-cuvânt, unitatea dintre viață și artă.

Indiferent cum numim acest experiment grafic („grafică gnostică”, „desen apoftegmatic” etc.) lucrările exprimă dualitatea personalității lui Mihai Mănescu, un Ianus Bifrons al culturii românești, deopotrivă artist-profesor și scriitor, insistent preocupată nu doar de reinventarea dialogului dintre arte, ci și de reamplasarea acesteia în orizontul de neînțeles al vieții noastre care se joacă pe sine gratuit, fără recompense și câștig, de la naștere până la moarte. Faptul este, de altminteri, cunoscut. Mihai Mănescu se joacă, nu de azi ori de ieri, „de-a viața”, iar desenele și scrierile sale ne arată și nouă, iubitorilor de cultură și artă, că facem parte din același joc care, deși nu are un scop predeterminat, se conduce după regula inexorabilă: „nimeni nu scapă”!

Prin urmare, spațiul de joc al gratuității, în care viața și arta se întâlnesc, trebuie instanțiat ca perspectivă de înțelegere a acestei expoziții de „grafică gnostică”, în cuprinderea căreia Mihai Mănescu consemnează, cum o făcea altădată „cronicarul”, năravurile (moravurile, caracterele și deșertăciunile) noastre. Păstrând analogia, am putea spune că de față avem povestea grafică a gâlcevii dintre ratio și voluptas, dintre „cap”, sediul rațiunii, al voinței și al mândrei independențe masculine, și nelipsitele „zvăpăiate”, sediul pasiunii devoratoare și al perversității unor (ne)închipuite plăceri. Evidența se impune! Ratio este un apendice într-o lume în care plăcerea și dorința sunt devastatoare. Dorința și plăcerea sunt zeii la care slujim, iar rațiunea este numele slăbiciunii noastre. Suntem aruncați cu toții precum Iona, neascultătorul de Dumnezeu, în pânțelece întunecat al chitului, „păzind lucruri deșarte și mincinoase”, paradoxal, prin invocarea continuă a „luminii rațiunii”.

Exponentul acestor năravuri este, fapt bine tușat de Mihai Mănescu, artistul, adică omul intervalului, cel care e situat, prin chiar condiția sa, între ratio și voluptas, între artă și viață, între realitate și fantasmă, un om tulburat cu privire la propria sa identitate pe care o joacă continuu într-un perpetuu dialog cu un sine lăuntric care nu se arată niciodată. Chiar dacă artistul recurge la multiple heteronime, precum Fernando Pessoa (un alter ego a lui Mihai Mănescu?) lucrurile nu se limpezesc, ci se complică. Motivul ni-l relevă, prin jocul său, Mihai Mănescu însuși. Prin creația sa artistul propune o lume răsturnată, din moment ce ne îndeamnă să luăm fanteziile sale drept realitate, iar realitatea reală o ficțiune. Ce e real și ce ireal? Ce rămâne din măștile atâtor aparențe? Suveranitatea jocului, pasajul, trecerea, privirea înainte și înapoi și, de ce nu? acceptarea, prin lipsa unui scop suprem, a ideii deșertăciunii vieții și, în cuvinte kantiene, a unei arte a cărei finalitate e fără scop.

Putem conchide, așadar, că despre moravurile și deșertăciunile omului se poate vorbi nu doar încrâncenat și în tonul vaietelor versificate ale Ecclesiastului. Arta ca joc pare a fi, în viziunea lui Mihai Mănescu, o alternativă la cunoscutele „lamentații” istorice. Expoziția de față depune mărturie în acest sens și justifică etic și estetic apelul la formele ludice de comentariu plastic și lingvistic. Punând la lucru oximoronul, figura de stil favorită a lui Mihai Mănescu, acel ambiguu râsu-plânsu, imaginile și cuvintele se unifică într-un tot inseparabil potențând atât mesajul deșertăciunii vieții, cât și amara bucurie ori dulcea suferință a faptului de a fi.

În fond, în perimetrul decupat de această alegere stilistică a lui Mihai Mănescu găsim motivația mariajului artistic dintre imagine și cuvânt. Mai precis, opțiunea pentru un dublul comentariu al potențialului expresiv al oximoronului, plastic și gnostic, stă în insolitul expoziției de față și, deopotrivă, unitatea stilistică și de mesaj a ei.

Dar ce aflăm noi, în legătură cu propria noastră situație în viață din acest „joc al oximoronului” unificator de imagine și cuvânt?

Cred că două lucruri țin de domeniul evidenței. Primul mesaj se referă la îndemnul de a privi cu mai multă înțelegere și candoare propria noastră viață și, plecând de aici, pe cea a semenilor noștri. Jocul vieții și al morții trebuie acceptat ca un fapt deja împlinit, iar noi nu trebuie să ne plângem de milă, cât mai degrabă să facem haz de necaz. Al doilea mesaj evident al expoziției se referă la câștigul pe care-l dobândim atunci când abandonăm speranța orgolioasă că ratio ar putea învinge, în al doisprezecelea ceas, voluptas. În ce constă câștigul? Ni-l spune textual Mihai Mănescu „... nu de putine ori luarea în derâdere a propriului orgoliu, chiar marcat de energice simboluri, reprezintă un excelent exercițiu de igienă personală”.

Dincolo de adevărul artistic exprimat exemplar de Mihai Mănescu în lucrările de față, rămâne totuși o întrebare: preeminența acelei părți din noi pe care o numim voluptas ține de ceea ce e mai adânc în noi, de o altă „rațiune”, sau este pur și simplu izvorul perpetuu al deșertăciunii vieții noastre?

Despre puțini artiști români ai ceasului de față aș putea scrie că ființa lor respiră - dincolo de talentul cu care au fost hărăziți - civilitate și cultură, așa cum pot să o fac în cazul lui Mihai Mănescu. L-am știut același mereu, cumpănit și elegant, în vremuri de nebunie post-revoluționară, ca președinte vertical al breslei artiștilor, ca profesor respectat la Universitatea noastră de Arte, ca profesor cu puzderie de elevi ce-l iubesc în chip evident. L-am citit ca autor de cărți de specialitate incitante și reflexive. Dar, mai ales, l-am descoperit ca artist complet, gravor, desenator și pictor, cu o operă unde semnele sale plastice traduc fie o stare de spirit calmă - în pastelurile și uleiurile cu blânde peisaje și naturi noarte -, fie un suflet și o minte afine cu timpurile mai vechi ale Renașterii.

Ilustrând „Citatele vitrege”, Mănescu face dovada eclatantă a culturii sale vizuale, ca atunci când, parafrazând anatomii vesaliene recurge la iconografia unui gravor flamand, elev al lui Tizian sau sugerează scene frivole din „Commedia dell'arte”.

Lumea lui Mihai Mănescu este una de esență superioară unde ochiul și gândul se însoțesc fericit într-un echilibru ce desemnează însăși ființa artistului nostru.

Academician Răzvan Theodorescu

De la “ordine și dezordine”, la “rigoare și ispită”

Temele pe care le traduc în imagini lucrările de grafică ale lui Mihai Mănescu sunt, mai toate, atemporale, valabile demult, și acum... Dialectica definește structural aceste teme, axială fiind relația între senzație și spiritualitate, între materie și spirit. Schimbând puțin termenii, putem să aducem în prim plan raportul între rațiune și sensibilitate.

Am îndrăzni să spunem că “Citatele vitrege” din expoziții anterioare dădeau prioritate rațiunii, în timp ce “Variațiuni pe teme vechi” acordă mai multă atenție (și) sensibilității. Trecerea de la alb-negru la culoare pledează în sensul acesta, iar picturalitatea petei de culoare care însoțește traseele grafice se înscrie pe același traseu conceptual...

Un element recurent al acțiunii sensibilității, în seria actuală de lucrări, este prezența provocatoare a feminității. Factor bulversant al “ordinii”, personajul cu o siluetă bogată în curbe și contracurbe provoacă variante ale “dezordinii” ce destructurează geometriile ferme sau polemizează cu ceea ce “văd” “ochii minții”.

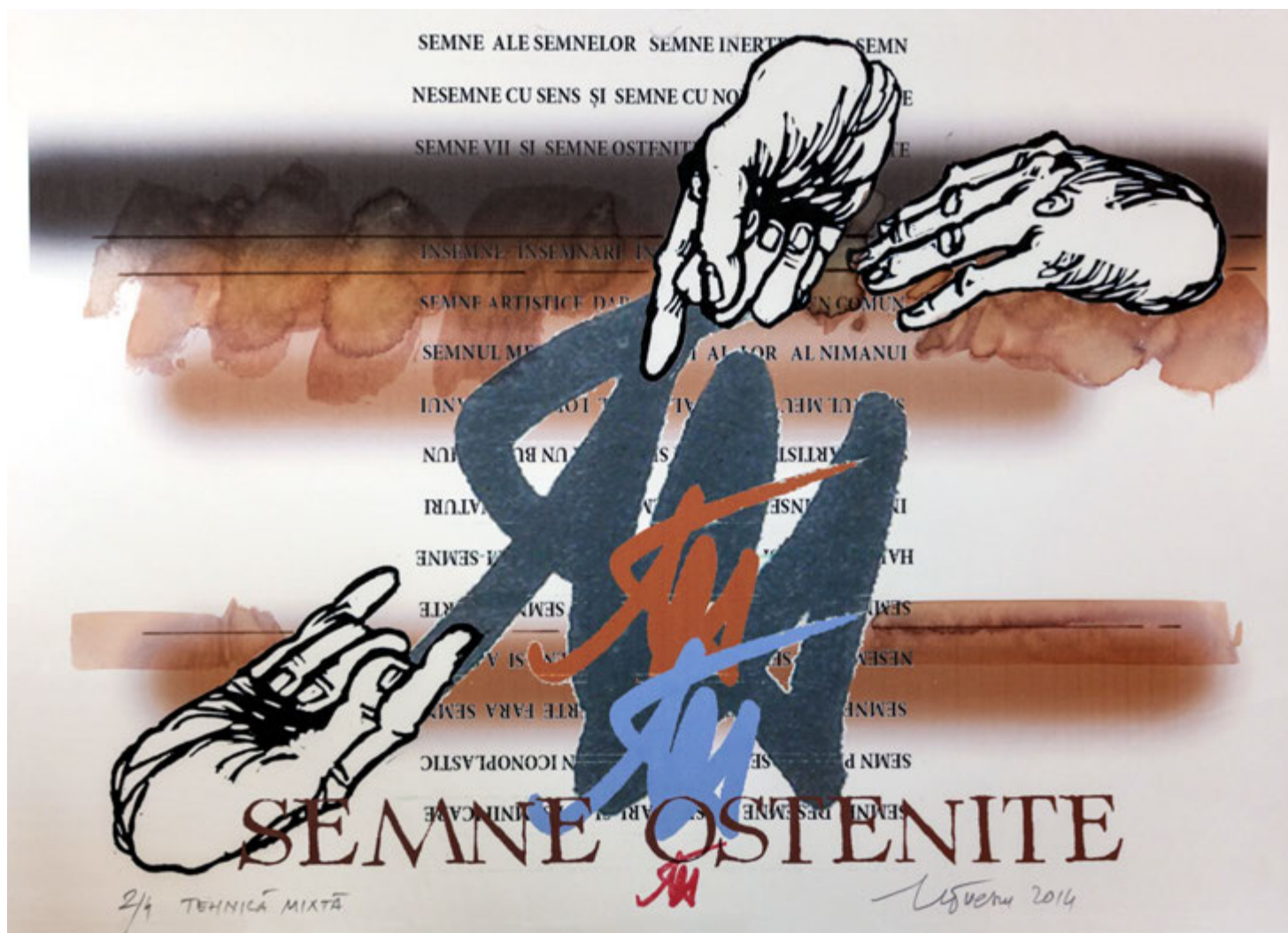
Câmpul de meditație al acestei ramificații ideatice e pus în operă, dintr-o perspectivă care ține mai mult de repere istoric-stilistice, și de juxtapunerea lucrărilor “Muza orgolioasă” și “Muza calomniată”. Aici, un tip de reprezentare germanic-renascentist al feminității este contrapunctat de unul modern, simplificat și încărcat de senzualitate necamuflată. Acest din urmă reper al figurării puseurilor senzoriale apare în numeroase alte piese ale actualei serii (executate în tehnici mixte, modulilor de xilogravură adăugându-li-se intervenții în culori de apă, plus, după caz, alte elemente), personajele feminine părăd uneori, prin atribute, că provin din familia satirilor, însă de sex opus acestora; am putea merge mai departe cu speculația și să propunem o declinare: “satir”, “satiră”, ceea ce ne-ar apropia de un anume gen literar, căruia i s-ar putea, la o adică, subordona semantica unora din lucrările actuale semnate de Mihai Mănescu.

Unul din maestrul la care se raportează inspirat gravorul Mihai Mănescu este Dürer – a se vedea o tipologie extinsă a figurativului și citate limpezi: portretul mamei artistului german, respectiv reprezentarea rinocerului. Această opțiune stilistică contribuie la atemporalizarea discursului imaginilor lui Mănescu. Pe de altă parte, “particulele” de modernitate trimițând la epoca industrializării, imagistica retro inspirată de iconografia documentaristă aparținătoare sfârșitului de secol XIX și începutului de veac XX sporesc aura nostalgică a incursiunii în lumea ideilor, a invenției umane, coroborată cu trimiteri la gâlceava dintotdeauna, dulce și dureroasă în același timp, a trupului cu spiritul, “dialog” ce exprimă vitalitatea și unicitatea noastră.

“Variațiunile pe teme vechi” se constituie, la rândul lor, într-o probă a continuității vitalității creatoare a filosofului în imagini care este Mihai Mănescu.

Adrian Guță

Decan al Facultății de Istoria și Teoria Artei
Universitatea Națională de Arte București

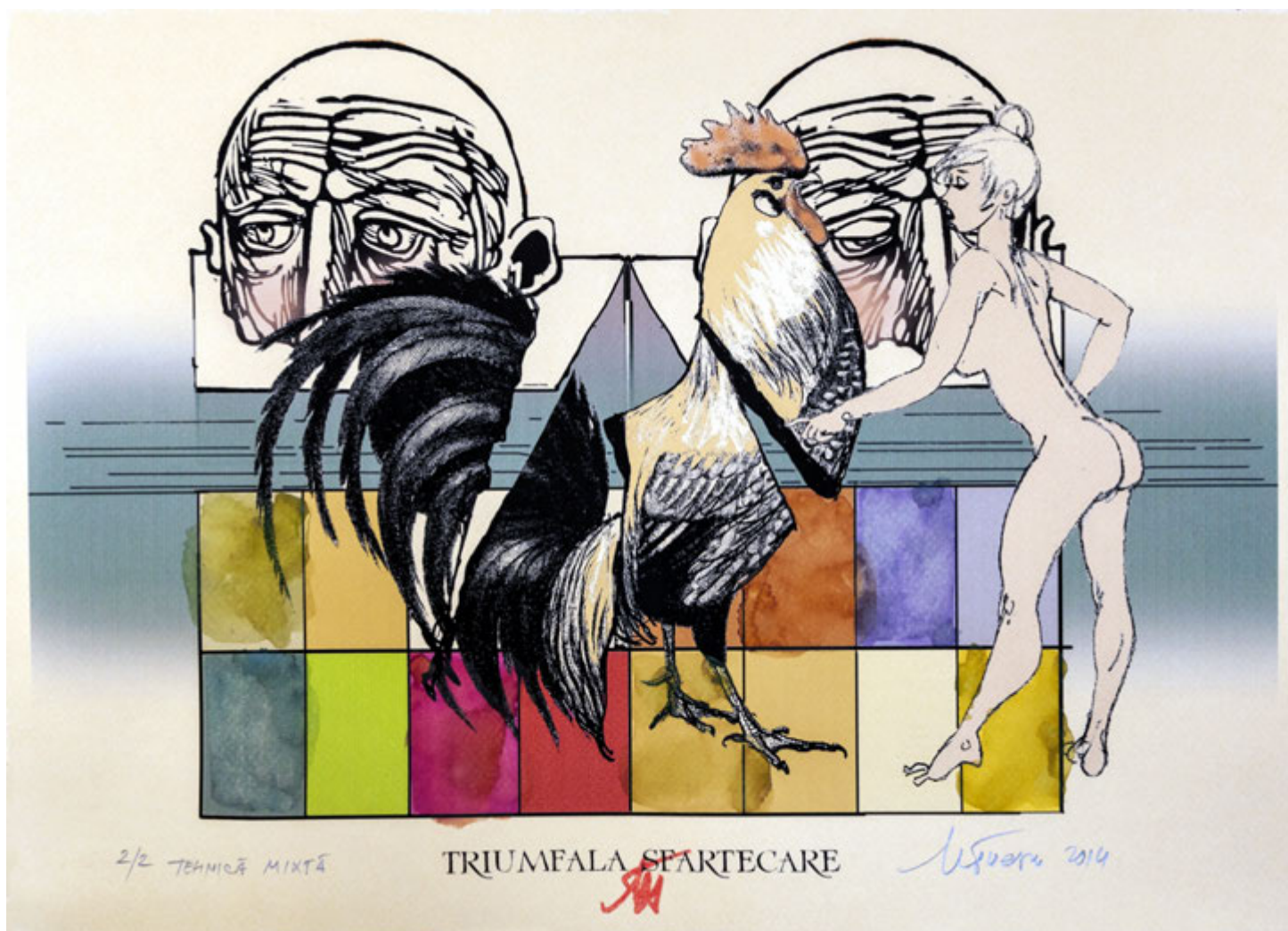
cu cât mai mult vom împovăra cu sensuri semnele care ne reprezintă, cu atât mai ostentive vor apărea semenilor noștri

dintre numeroasele măști ale poetului, multiplicare prin obsesiva grijă personală, doar una este capabilă să preia farmecul luminii realității, cea a propriei identități...

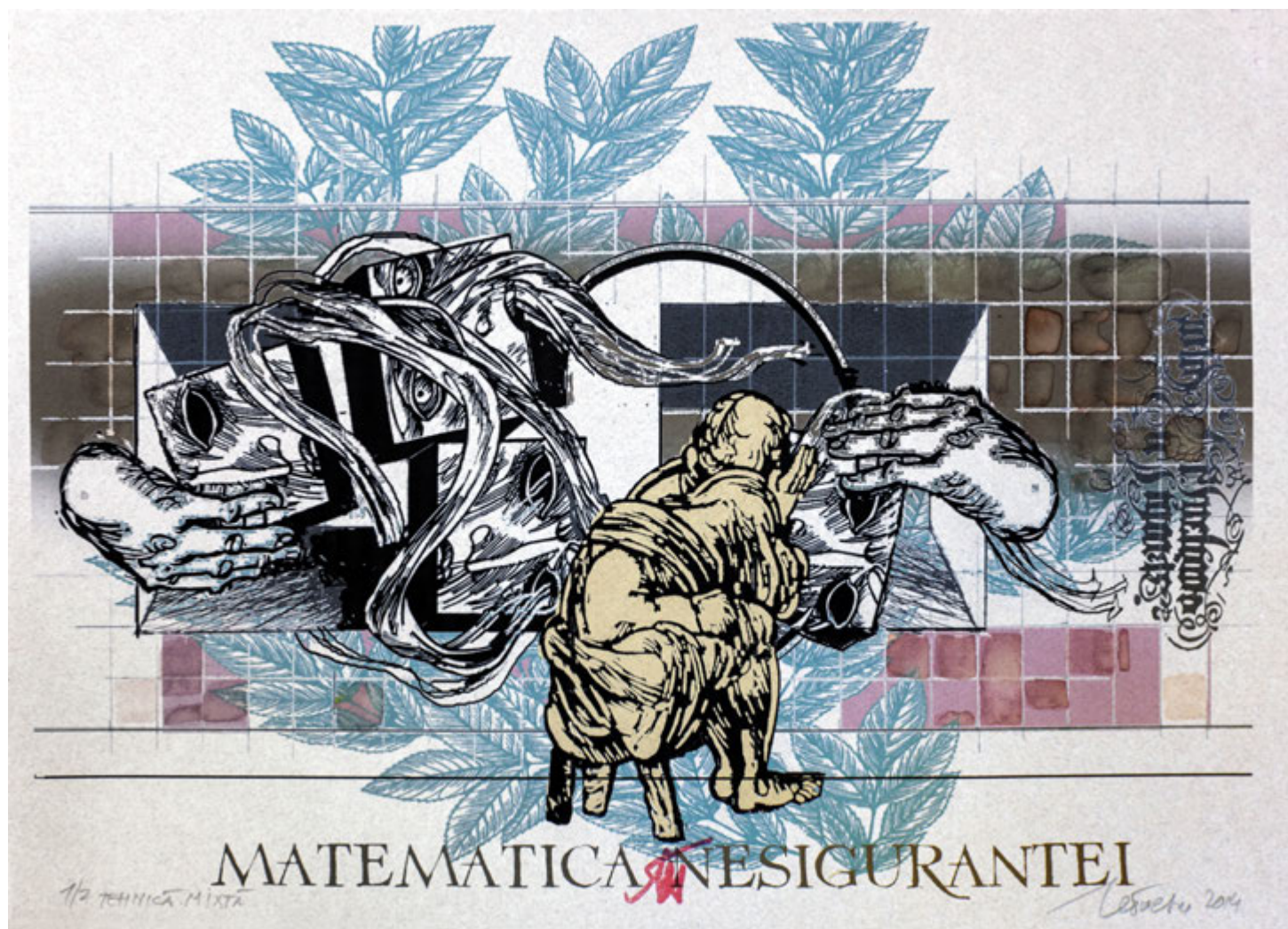
străfulgerat de lumina atotbiruitoare a lumii reale, Idolul este prada plăcerii demolatoare a seducătoarelor simboluri ale frivolității

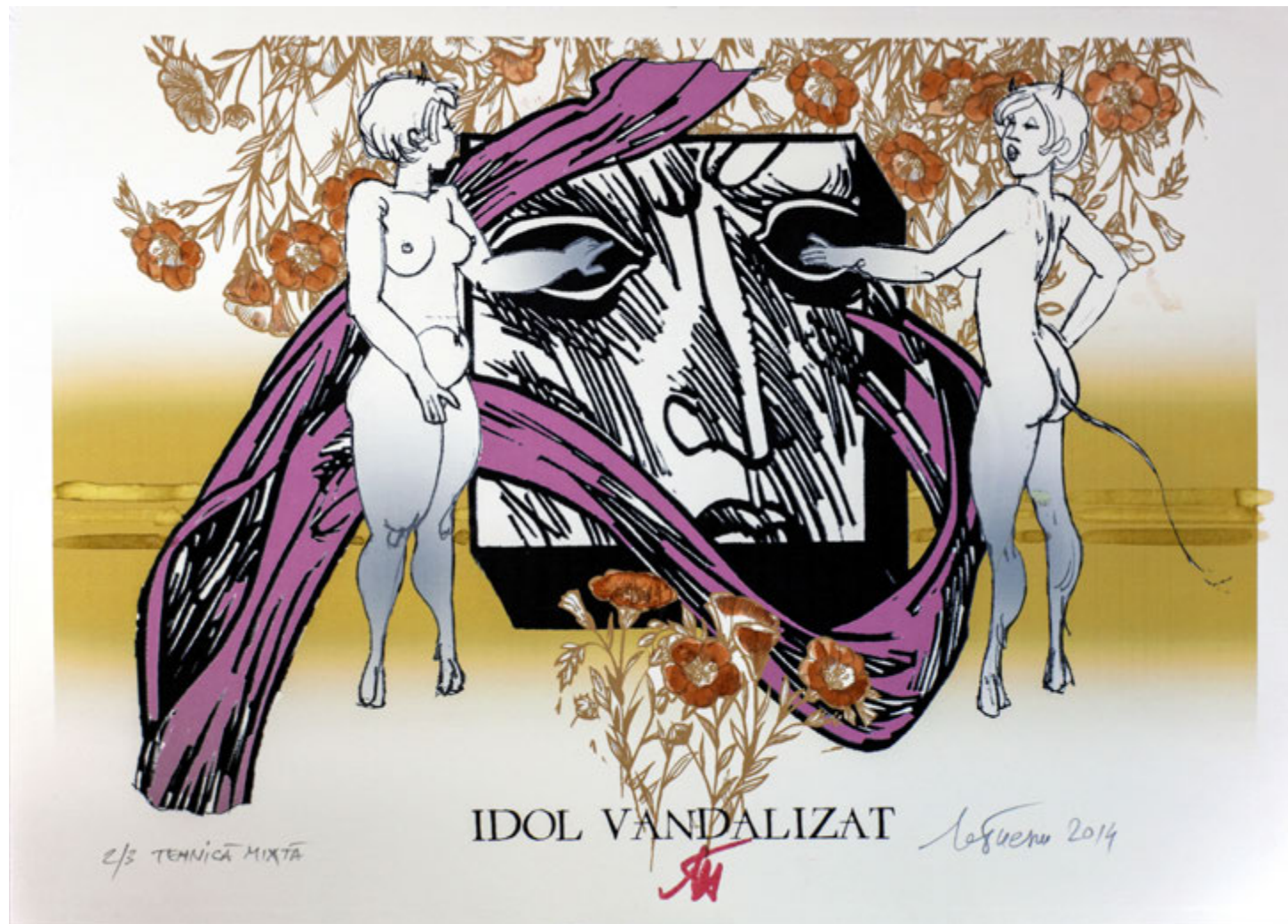
tentativele de a face dovada scânteietoarelor performanțe din trecut nu fac decât să pună în lumină decrepitudinea prezentului...

dacă pentru noi, muritorii de rând, rătăcirile datorate unor direcționări greșite, sunt stânjenitoare, pentru îngeri, îndrumările greșite, divergente, pot fi sfâșietoare...

chiar încorsetate în trama unor rigori matematice, geometria fluidă a realității nu se va lăsa dresată, ea va fi mereu un fermecător domeniu al nesiguranței

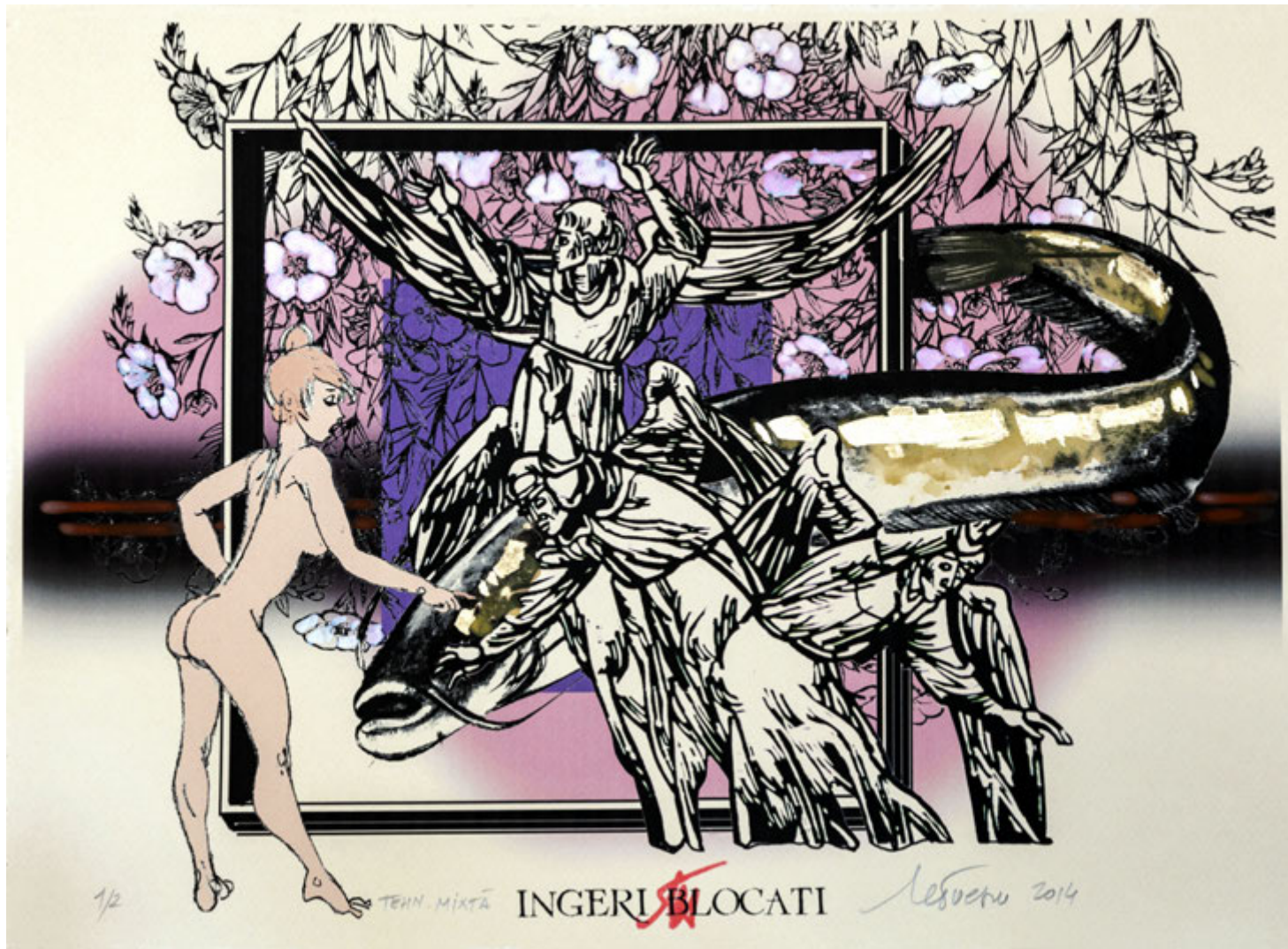

cu o nepăsătoare, fermecătoare natură, obișnuim să ne vandalizăm idoli, încercând, inutil de altfel, să profităm de adevăruri adânci dar încă prost traduse pentru noi...

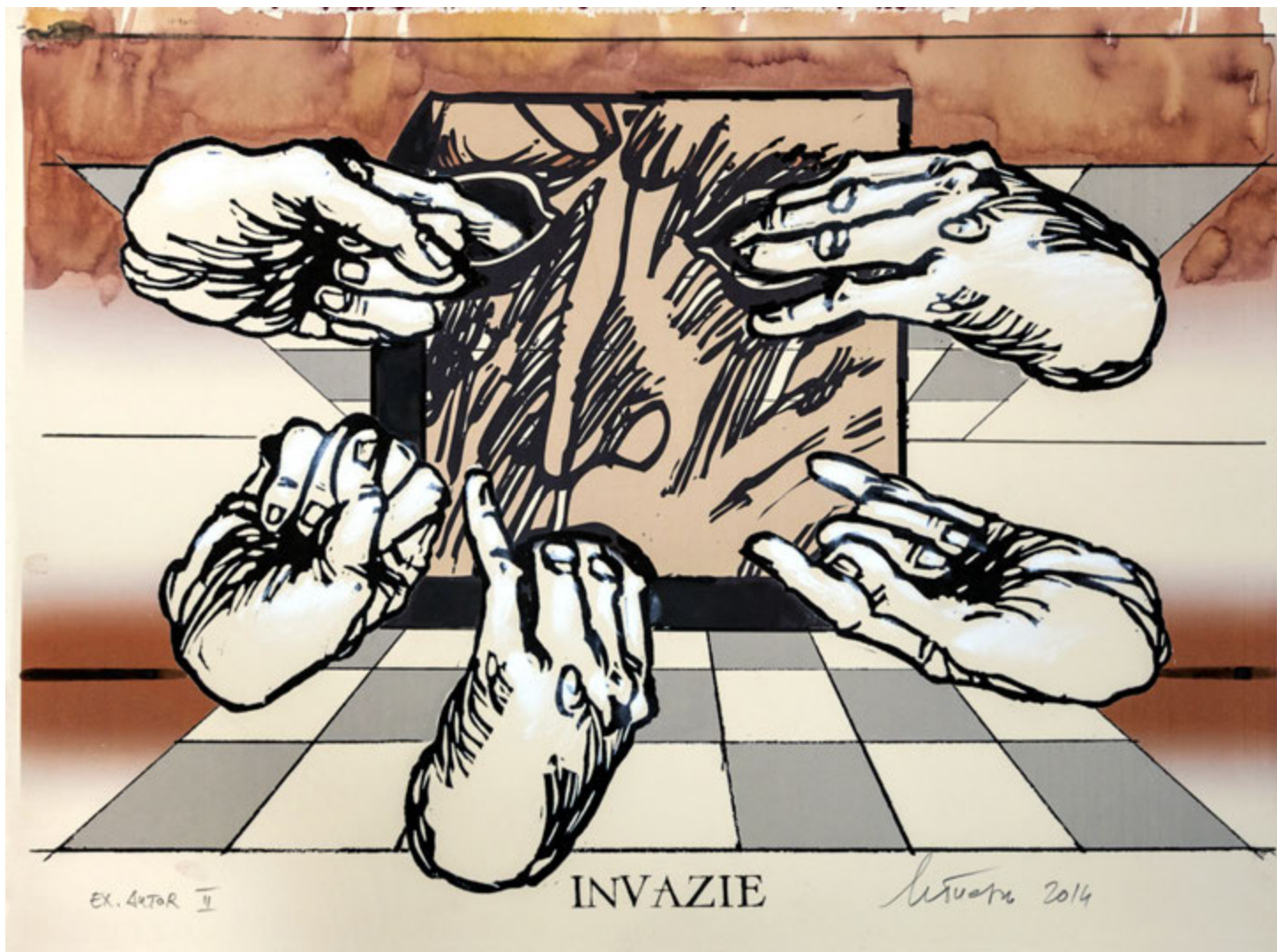
în ciuda numelui, ambiguitatea își poate multiplica sensurile înșelării, devenind o fiară cu atât mai periculoasă

fiind atât de greu de ales între o direcție stabilită de întunecoase dar drepte sensuri ale unei acțiuni îngeresti și indicațiile impuse de o apetisantă arbitrară terestră, nu e de mirare că eroii-îngeri pot fi încremeniți în nobila lor zbatere...

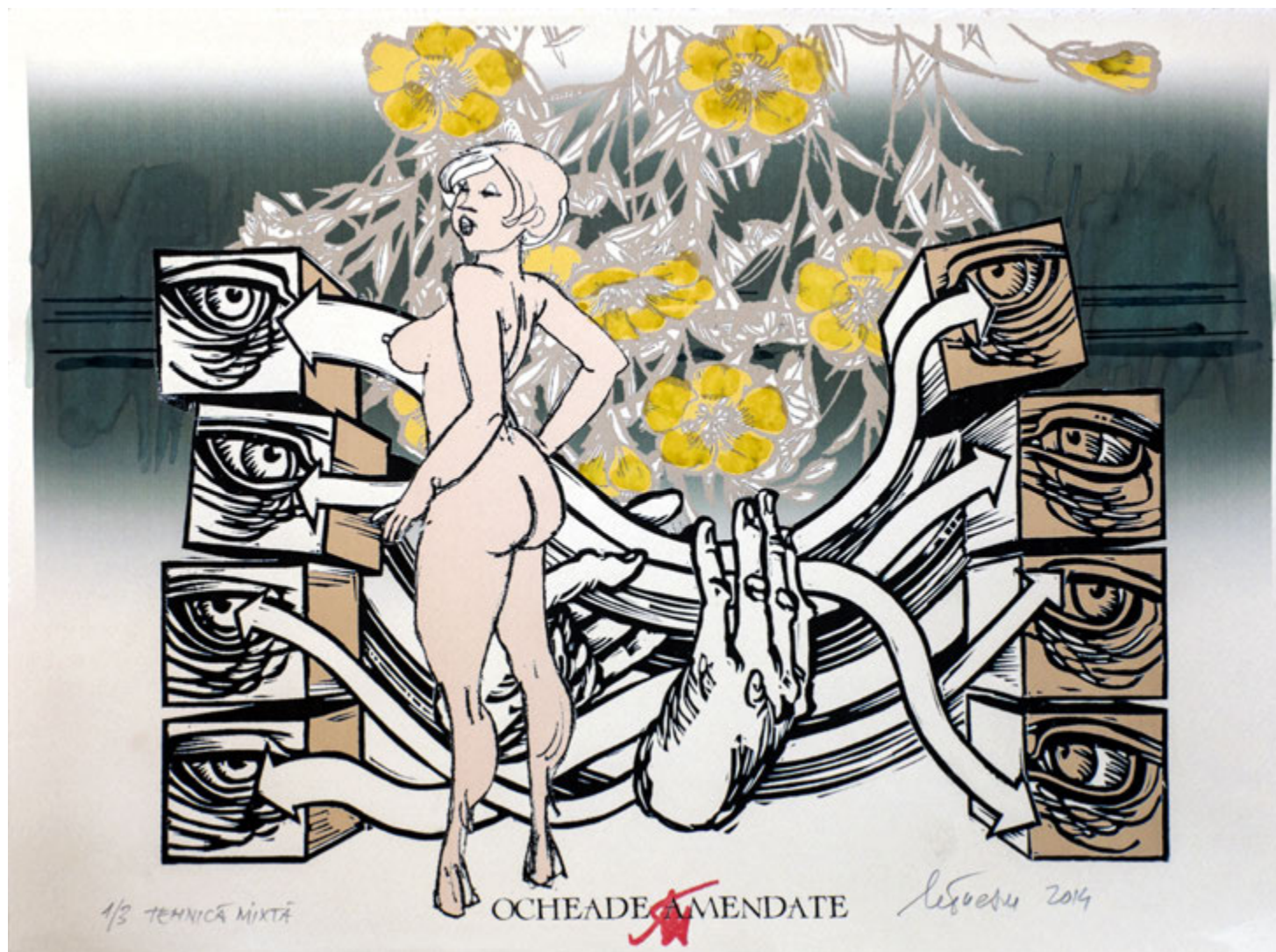
*cu cât mai grave și mai grele de sens au fost confruntările aroganței burgheze privitoare la reforme și contrareforme,
cu atât mai ușor au fost demontate de unele dispute frivole*

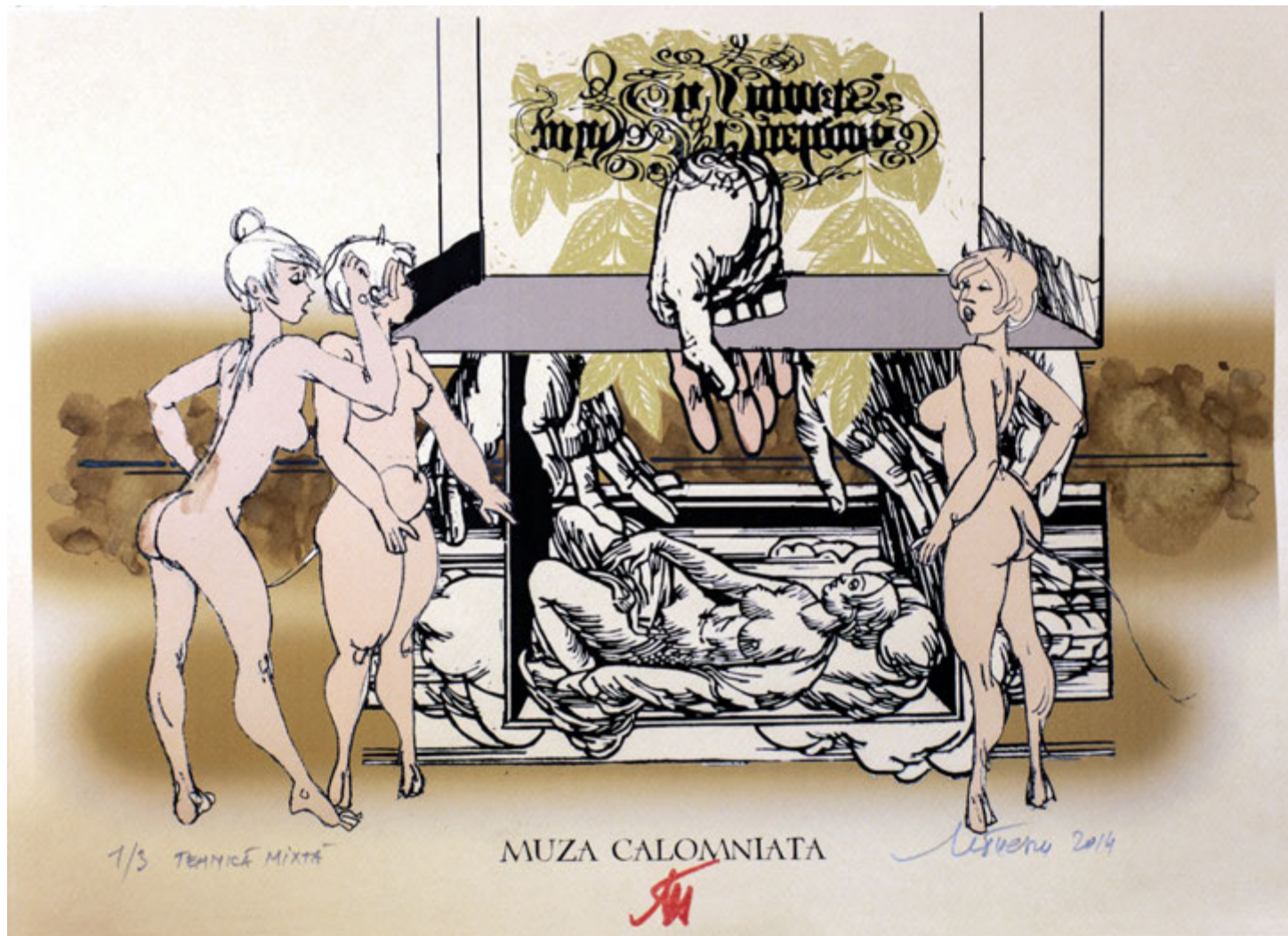
interesul fără de măsură a semenilor noștri de a ne cerceta intimitatea degenează adeseori într-o nestăvilită invazie

...și totuși, alteritatea insistent programată poate oferi artistului chei multiple de receptare și remodelare a lumii reale

una dintre primele griji ale unei noi amante este aceea de a supraveghea cu severitate relațiile, fie doar și cele vizuale, cu orice sursă care ar pune în pericol supremația controlului ei.

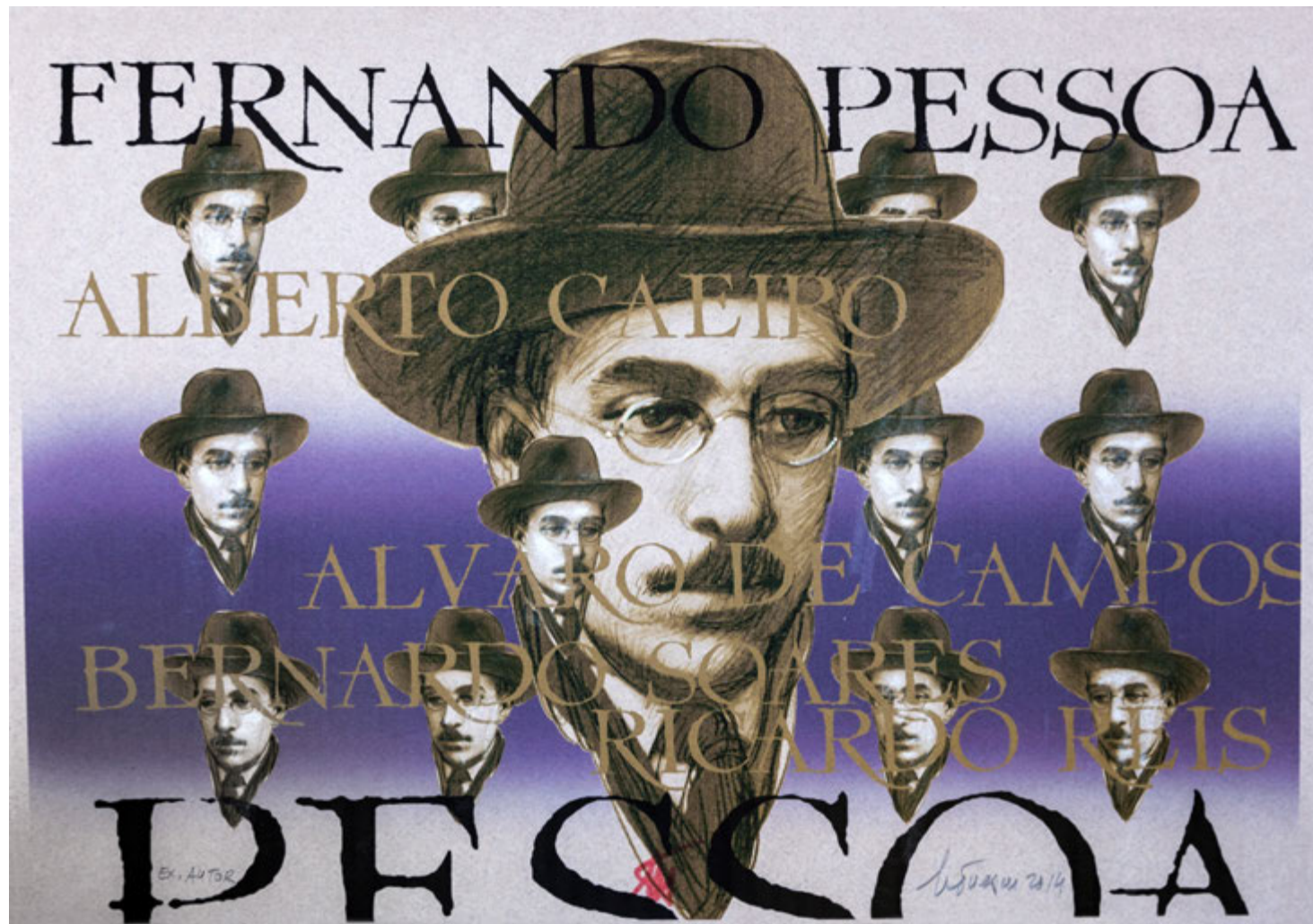

farmecul, deja precar, al unei muze aparținând Renașterii nordice, chiar încasetat în sertare istorice, este ușor de anihilat, prin flecăreala acidă a unor voioase nerușinate ale Art Nouveau-ului...

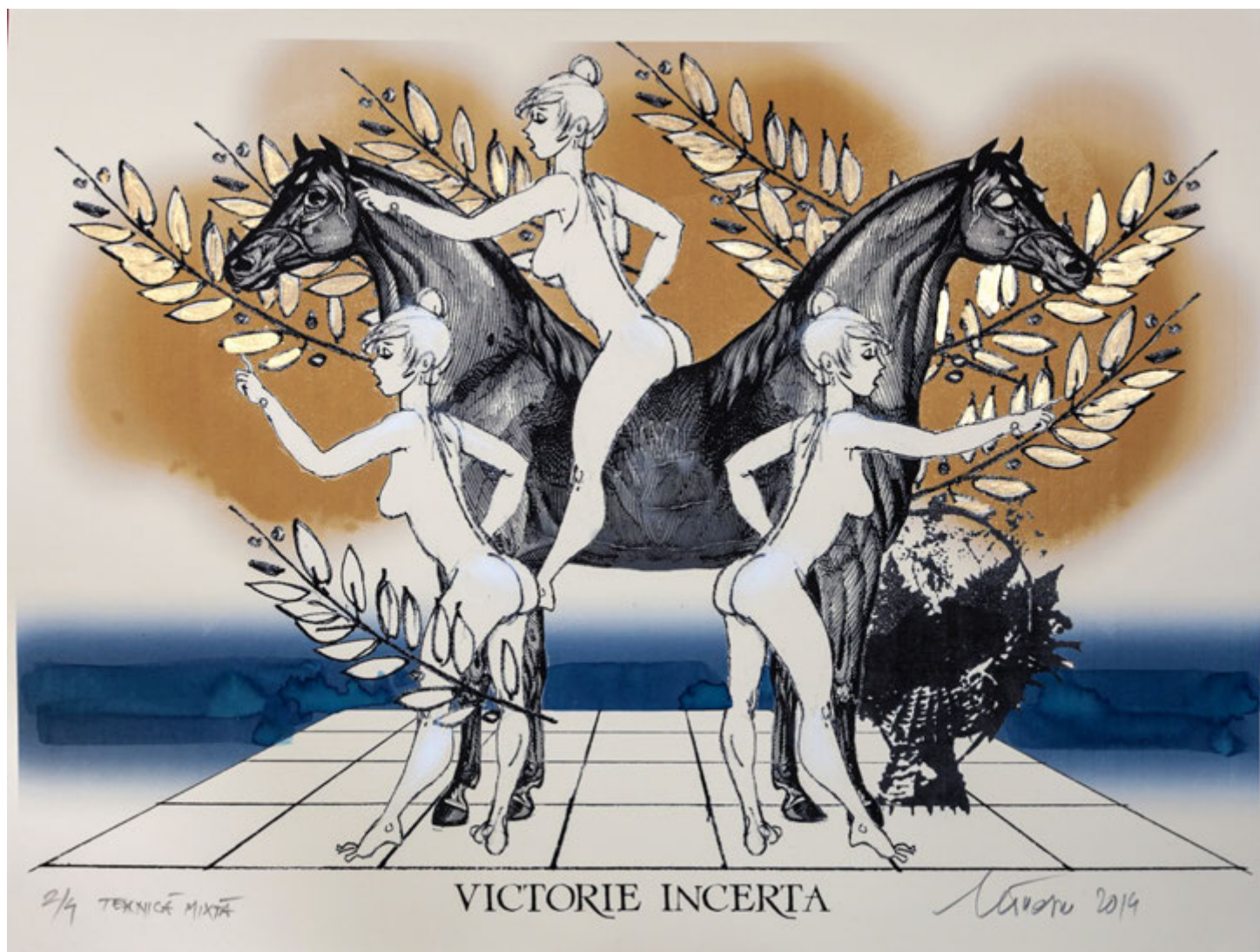

chiar și în cele mai convingătoare alcătuirii ale biologiei, o disecție curajoasă poate dezvălui construcții străine vieții, diabolice.

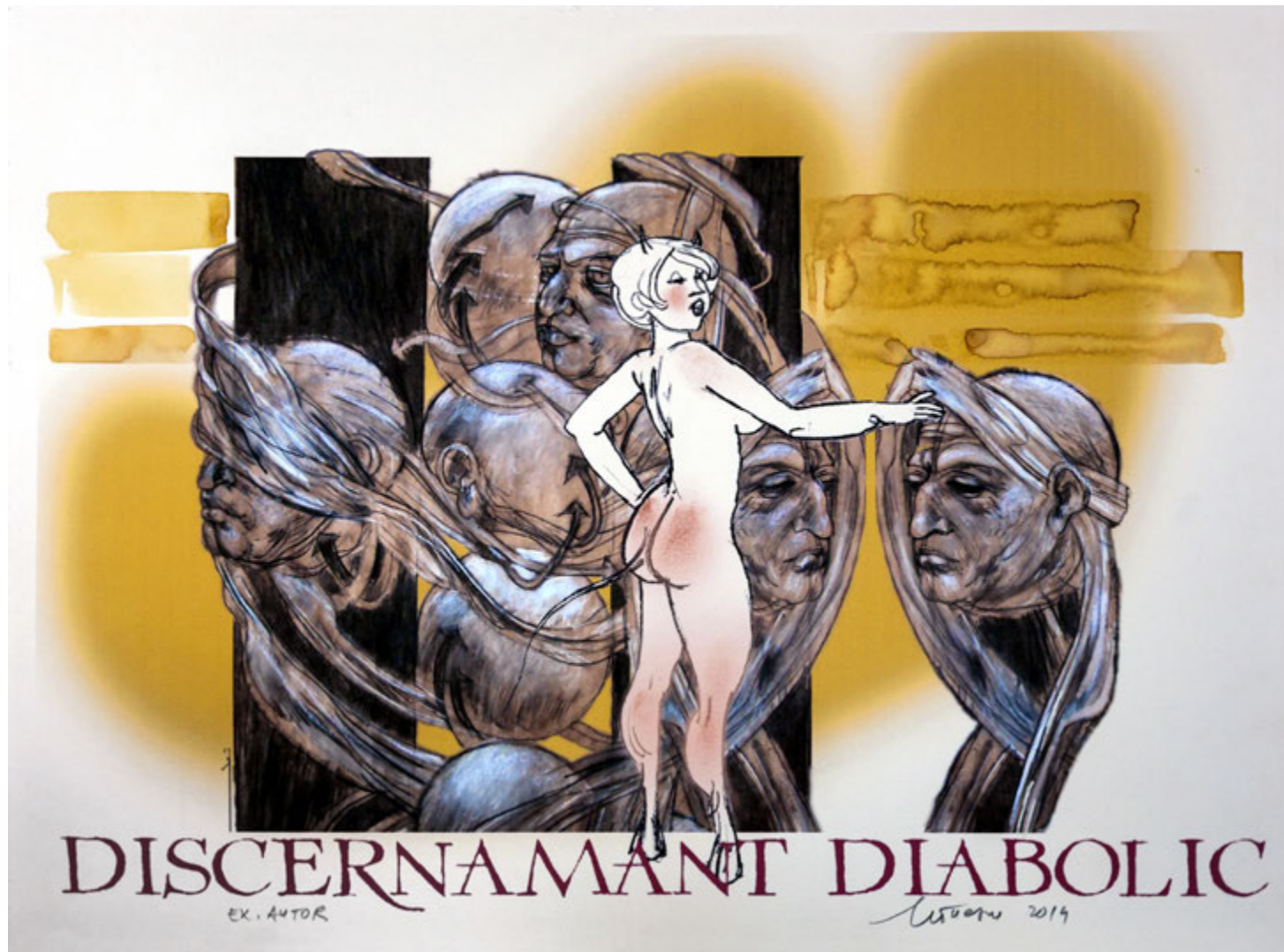

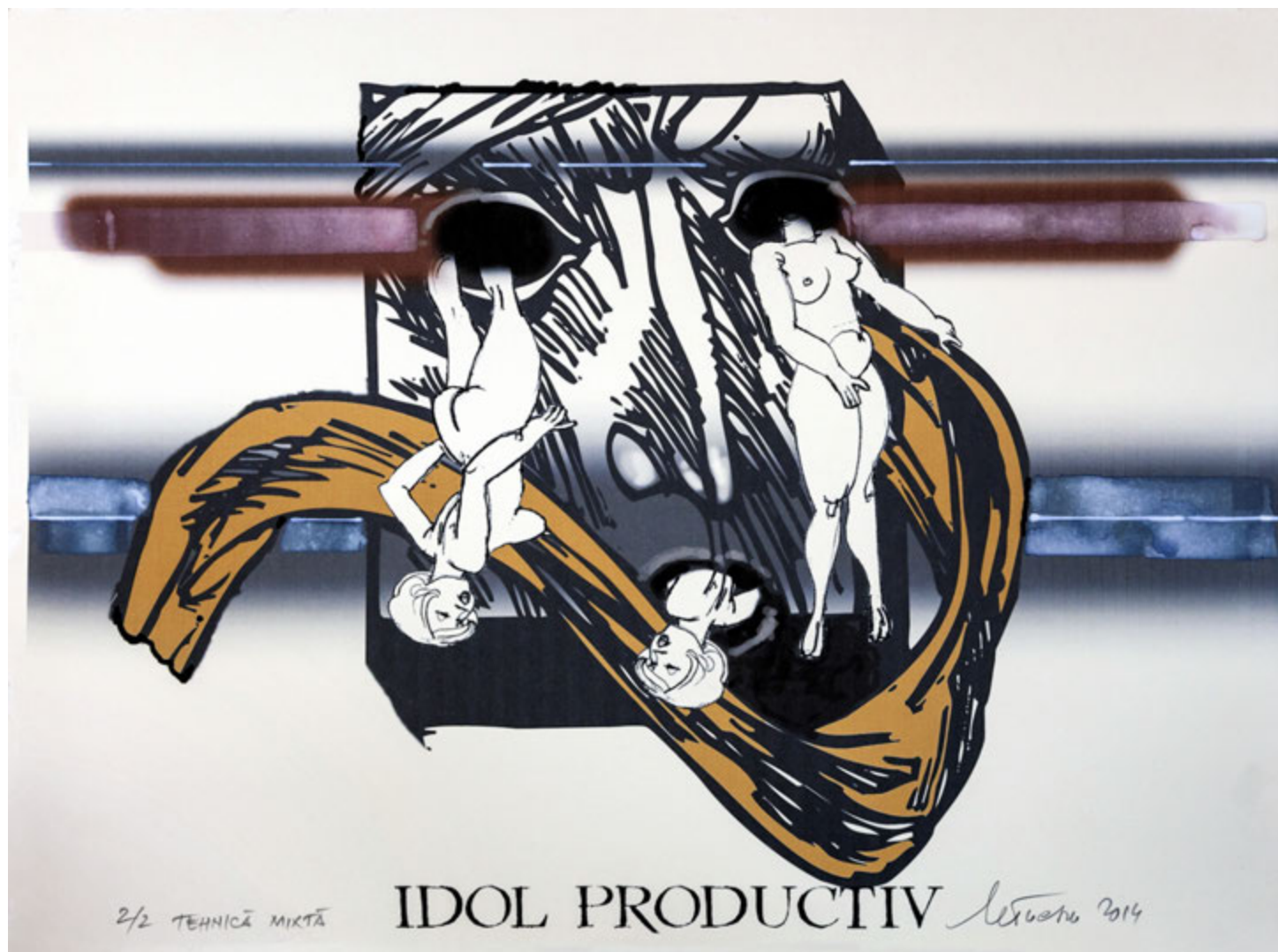
chiar nemăsuratul orgoliu al unui poet genial nu își poate permite să speră la invadarea cerului cu sosiile sale...

oricât de harnic și agresiv ar fi clamată, oricât de bogat ornamentată, o victorie "în oglindă" rămâne incertă

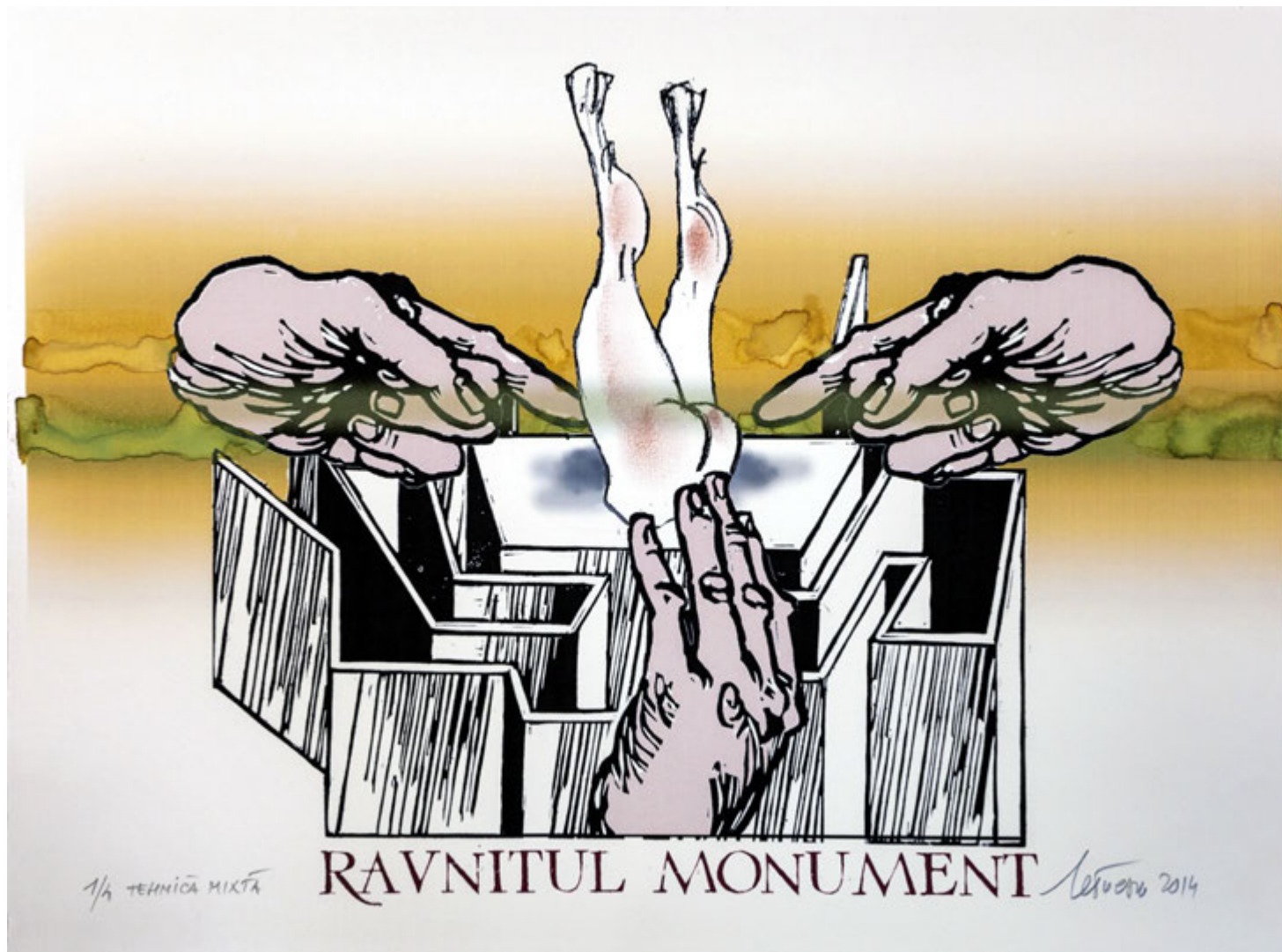
și chiar dacă performanțele sau calitățile celor vânați de tânăra devoratoare sunt greu de decelat, diabolicele ei abilități o vor conduce către campionul intereselor ei...

*printr-o misterioasă dar infailibilă lege, orice idol, odată instaurat / contaminat, își produce proprii corpi
autodestructivi, uimitor de eficienți*

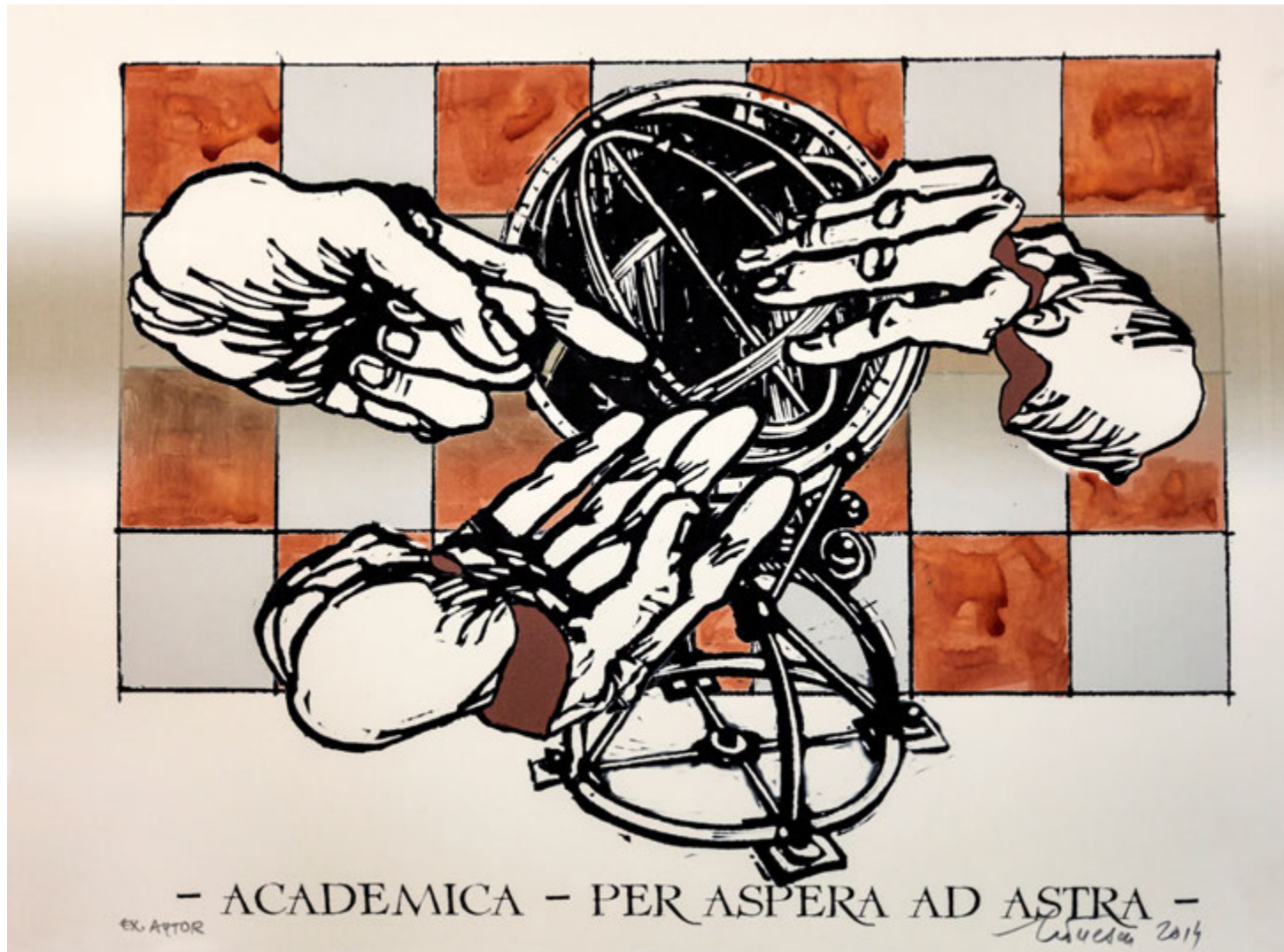
chiar îndrumați de svăpăiate și convingătoare călăuze, unele dintre proiectele noastre cele mai atrăgătoare, pot rămâne în perimetrul unor adevărat-imposibile proiecte.

alcătuit nu din bronz sau din piatră, ci din carne, râvnitul monument marchează prin V-ul său victoria carnalității

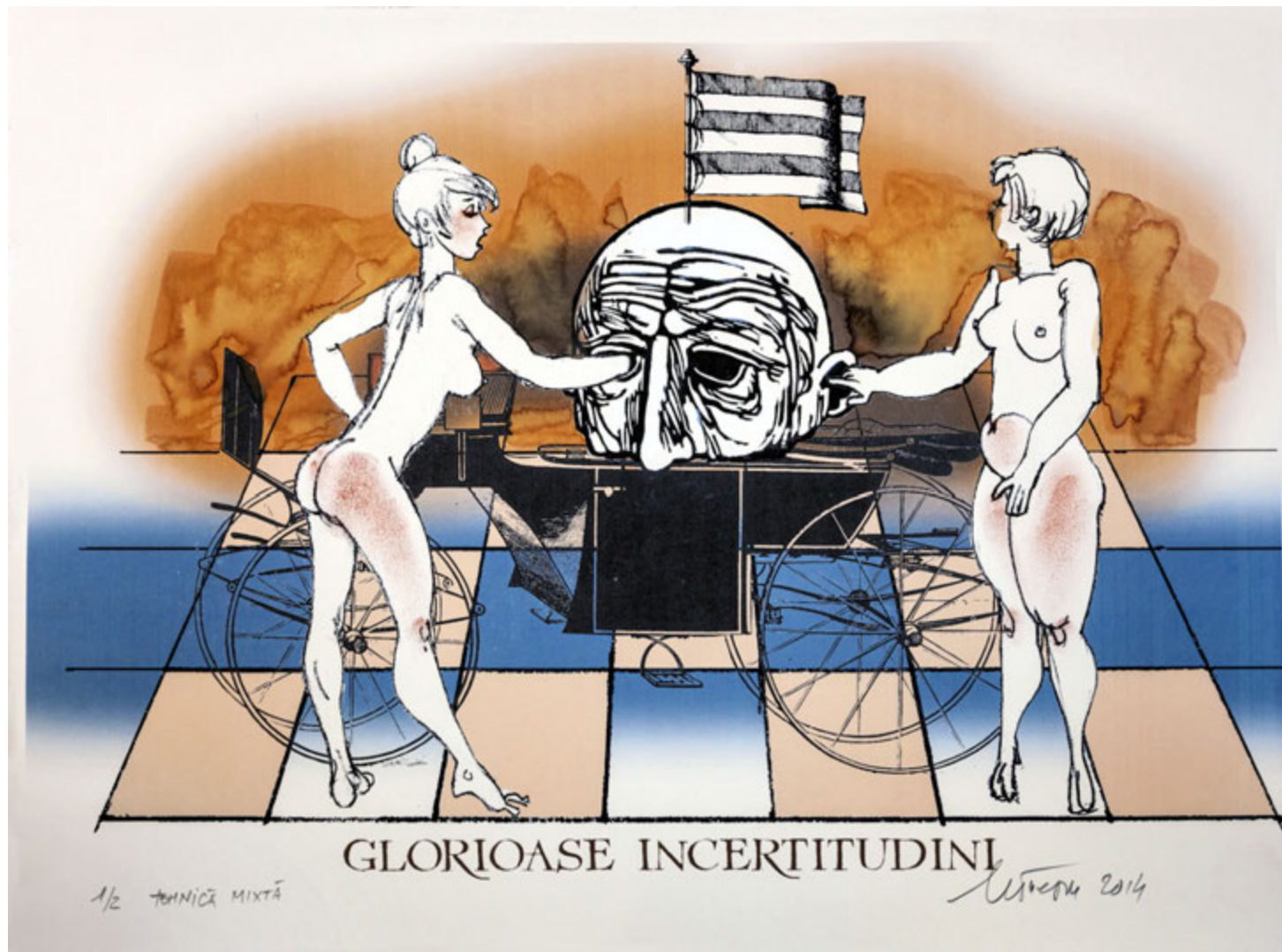

orice muritor, în egală măsură activ și pofcios, confruntat cu prospețimea mereu seducătoare a simbolurilor poftelor carnale, nu poate scăpa de sentimentul copleșitor al frustrării

dificultatea de a atinge adevărul în zbaterile academice pretinde sacrificii mult mai mari decât cele care pot fi imaginate

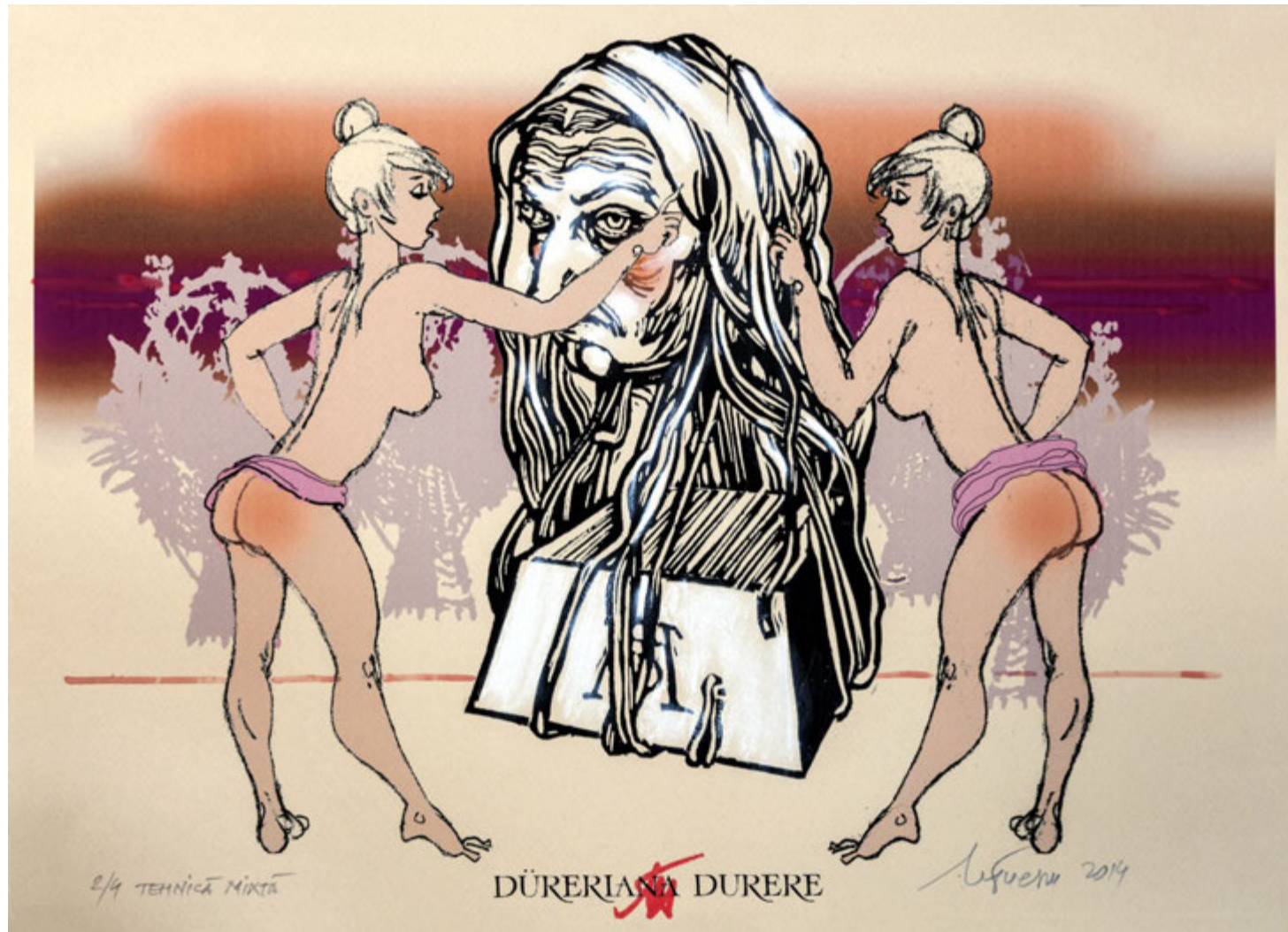

chiar majore fiind, monitorizate de patetice tresăriri ale senzualității personale, glorioasele noastre enunțuri devin doar incertitudini...

deloc surprinzător este faptul că savanți hrăniți la aceleași izvoare, folosind aceleași instrumente științifice, pot ajunge la rezultate nu doar divergente ci generatoare ale unor universuri paralele...

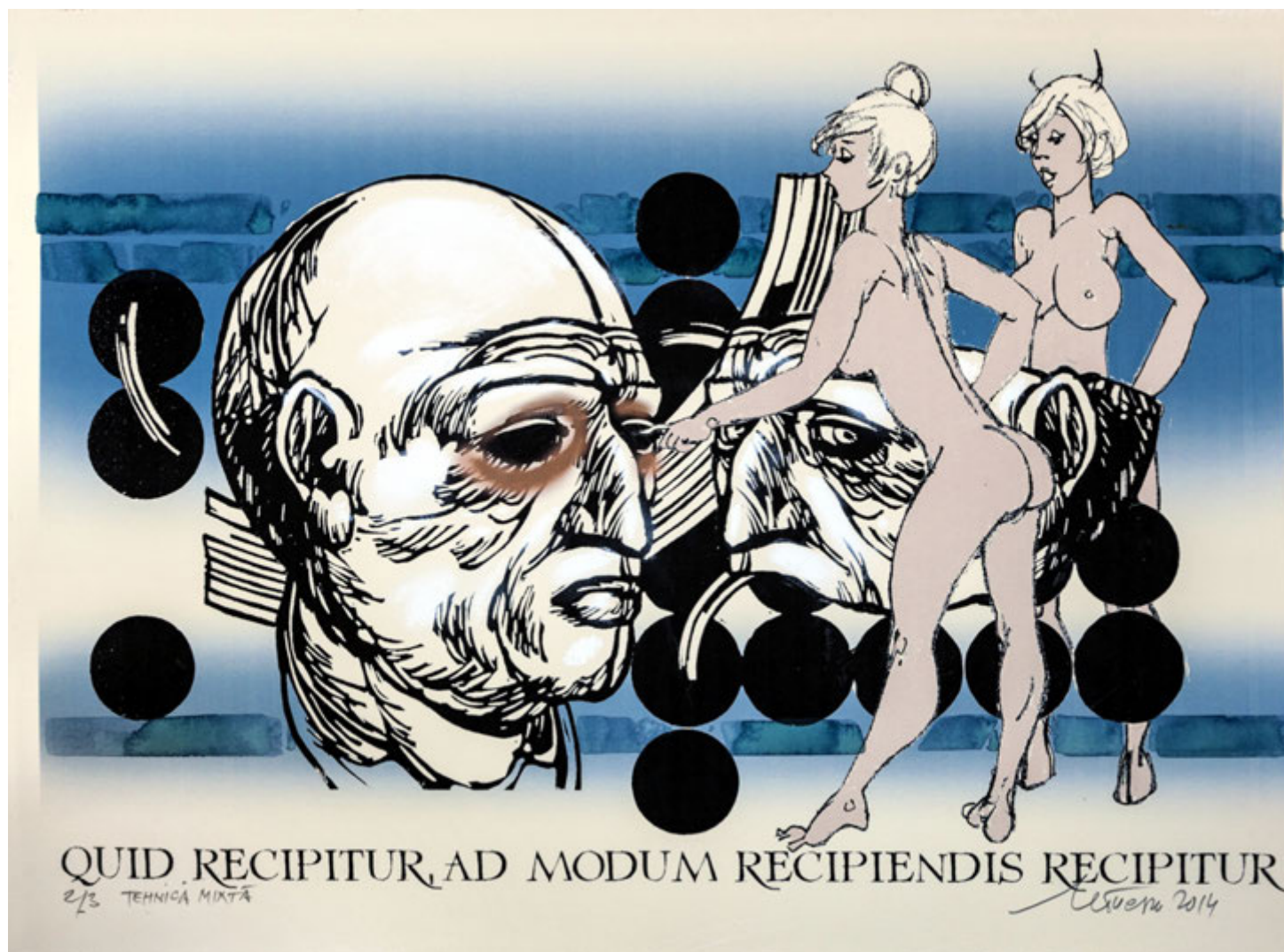
a pretinde că portretul Virtuții, susținut de desenul mamei lui Dürer, este plăcut vederii și convingător, mai ales atunci când este confruntat cu două svăpăiate, ar fi dovada unei ostenitoare ipocrizii

pentru un secol suspect de productiv, cel de al XIX-lea, ar fi de acceptat ideea că numeroasele sale proiecte au avut surse și comenzi aproape diabolice...

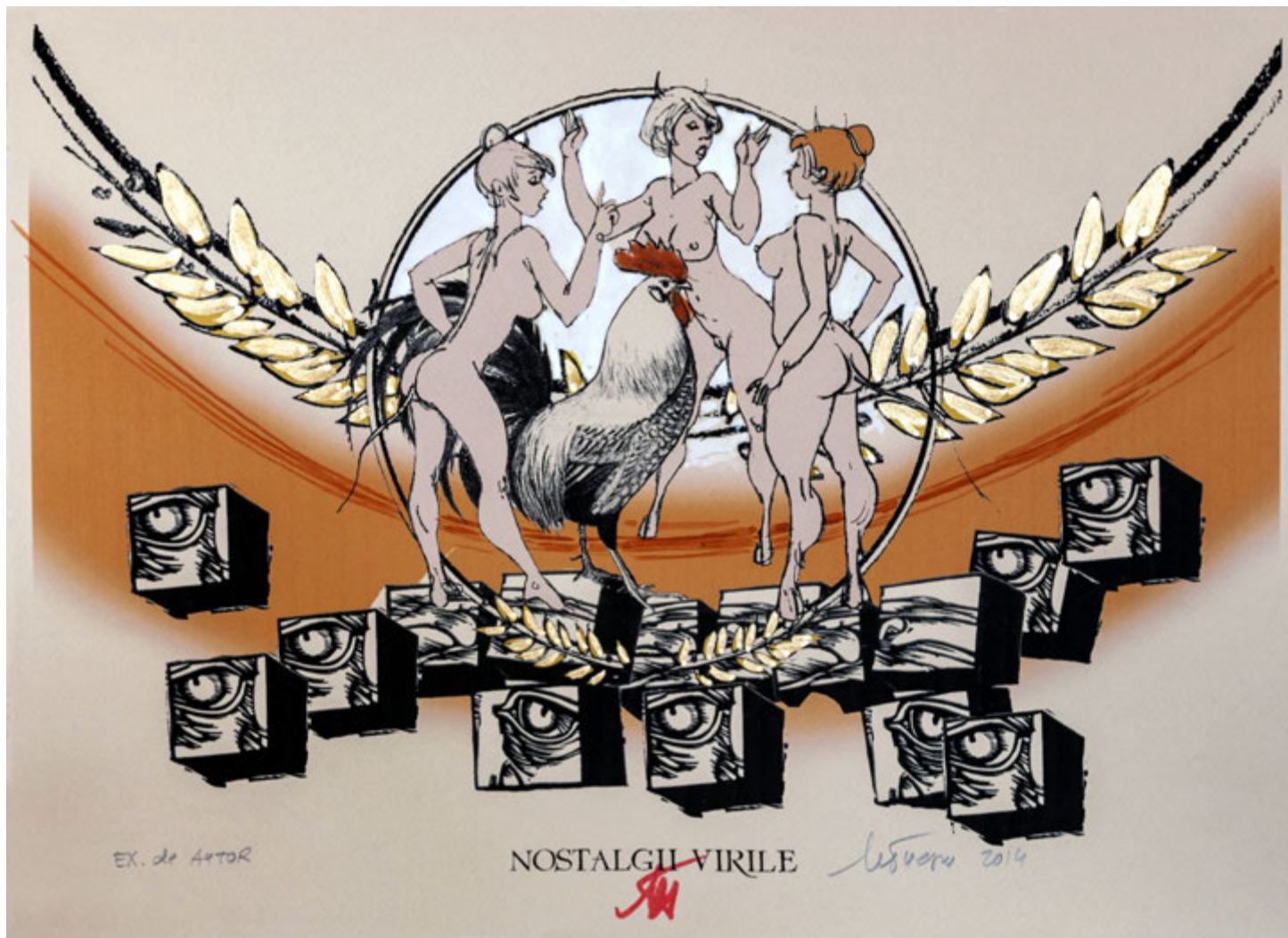
este greu de ascuns faptul că, în majoritatea opțiunilor fundamentale, nu atât rigorile morale, cât poftele noastre sunt cele care guvernează decizia finală.

atunci când adorabile făpturi se ocupă de alterarea bunei noastre percepții, putem să ne referim la o asimilare deformată a impulsurilor din lumea vizibilă. Ceea ce vedem este rodul limitelor noastre perceptiv.

nici azi nu știm dacă voioasele bune intenții ale secolului marilor descoperiri s-au îndreptat în sensul bun, dată fiind condiția suspectă a agenților de circulație ale vremii...

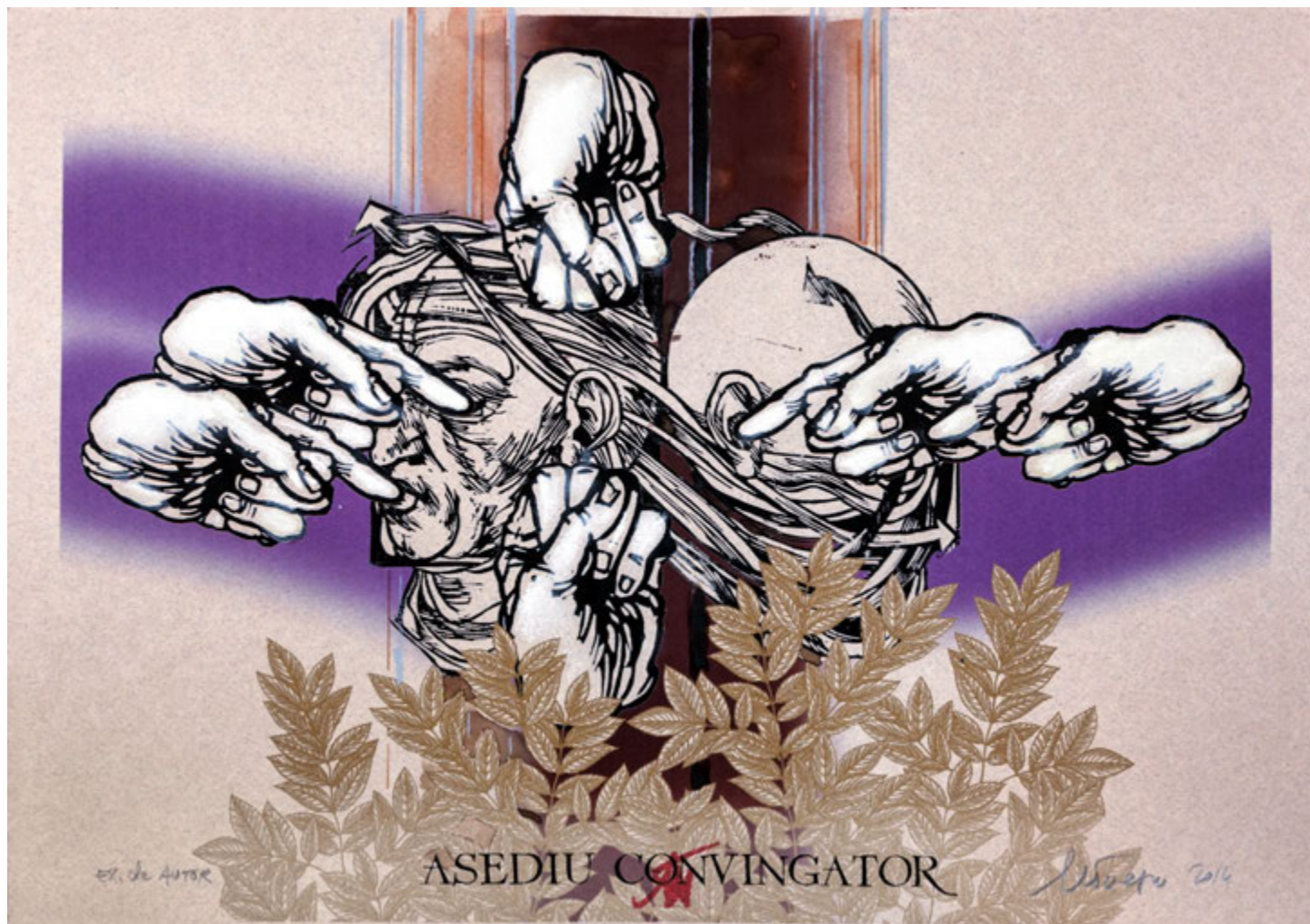

amintirile despre vestejite performanțe virile, chiar celebrate prin copioase recunoașteri, nu pot stârni decât tristețe și nemăsurate nostalgii

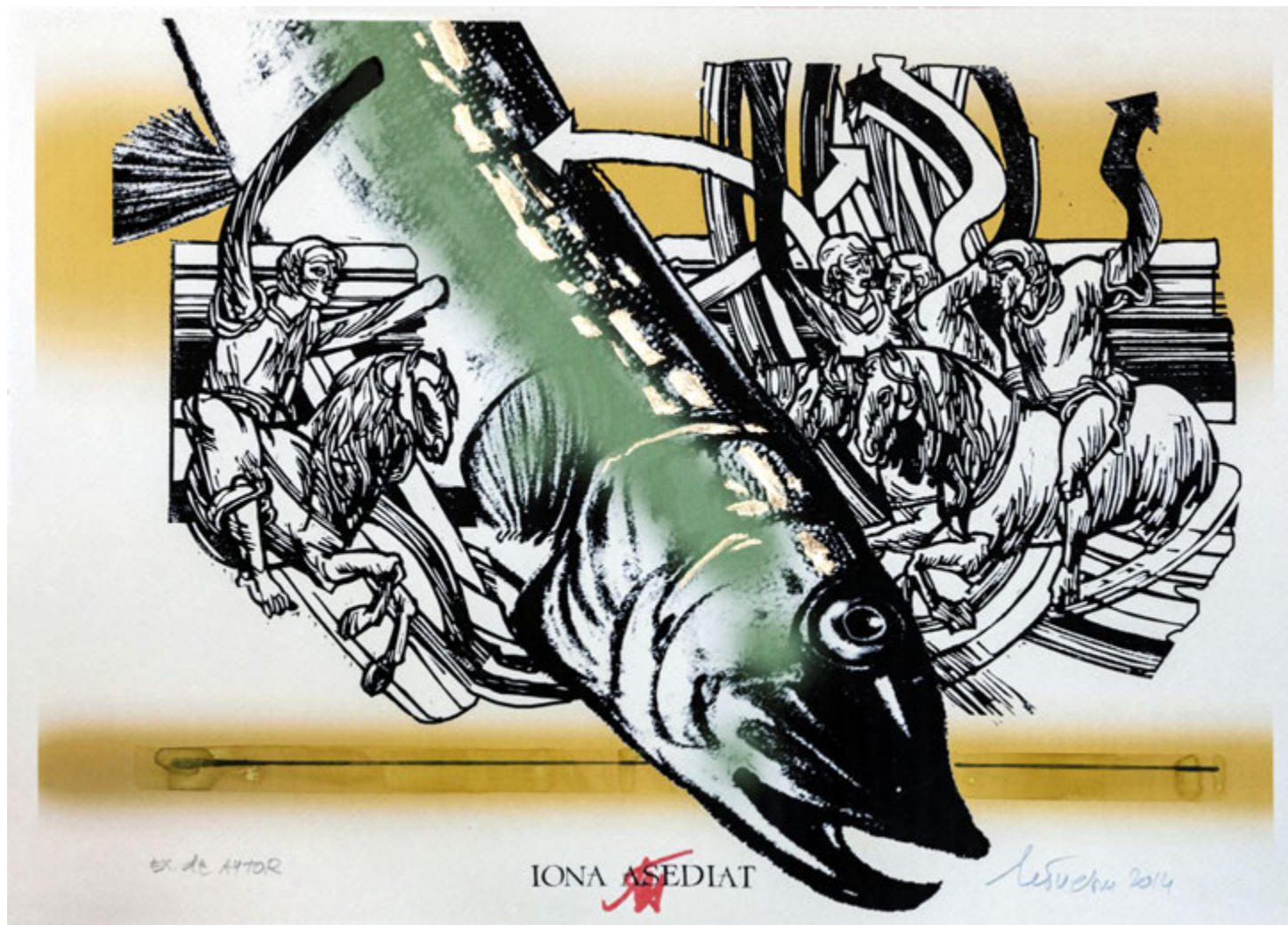
duioase dar perfide comenzi pot preface zdravene întreguri în întristate și inutile sfărâmături...

uneori, a fi convingător înseamnă a pătrunde fără milă prin ferestrele timid apărate ale spiritului celor asediați

potențialul semnificativ al unui mesaj criptat poate fi atât de important, încât merită a fi încarcerat, departe de șansele muritorilor de a-l descifra

aspre cruciade au impus o dublă pedeapsă, au străduit să învingă atât peștele călău cât și pe însuși Iona, cel vinovat de îndoială asupra credinței sale

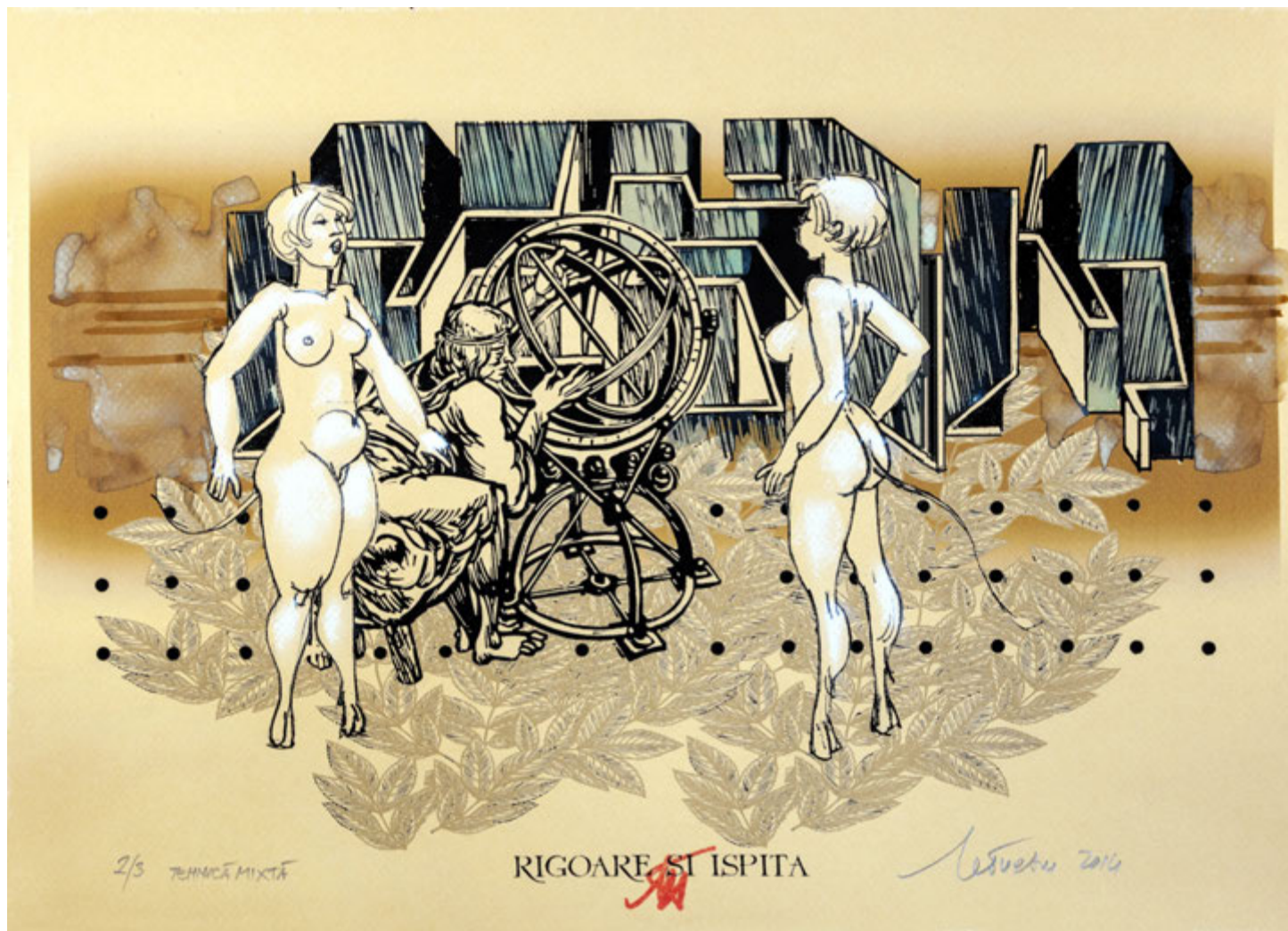
nu de puține ori, luarea în derâdere a propriului orgoliu, chiar marcat de energice simboluri, reprezintă un excelent exercițiu de igienă spirituală

înțelepciunea, chiar dobândită printr-o certă bătrânețe, odată încălțată în aurite hățișuri ale supunerii, e cu atât mai fragilă cu cât vârsta dresoarei este mai fragedă.

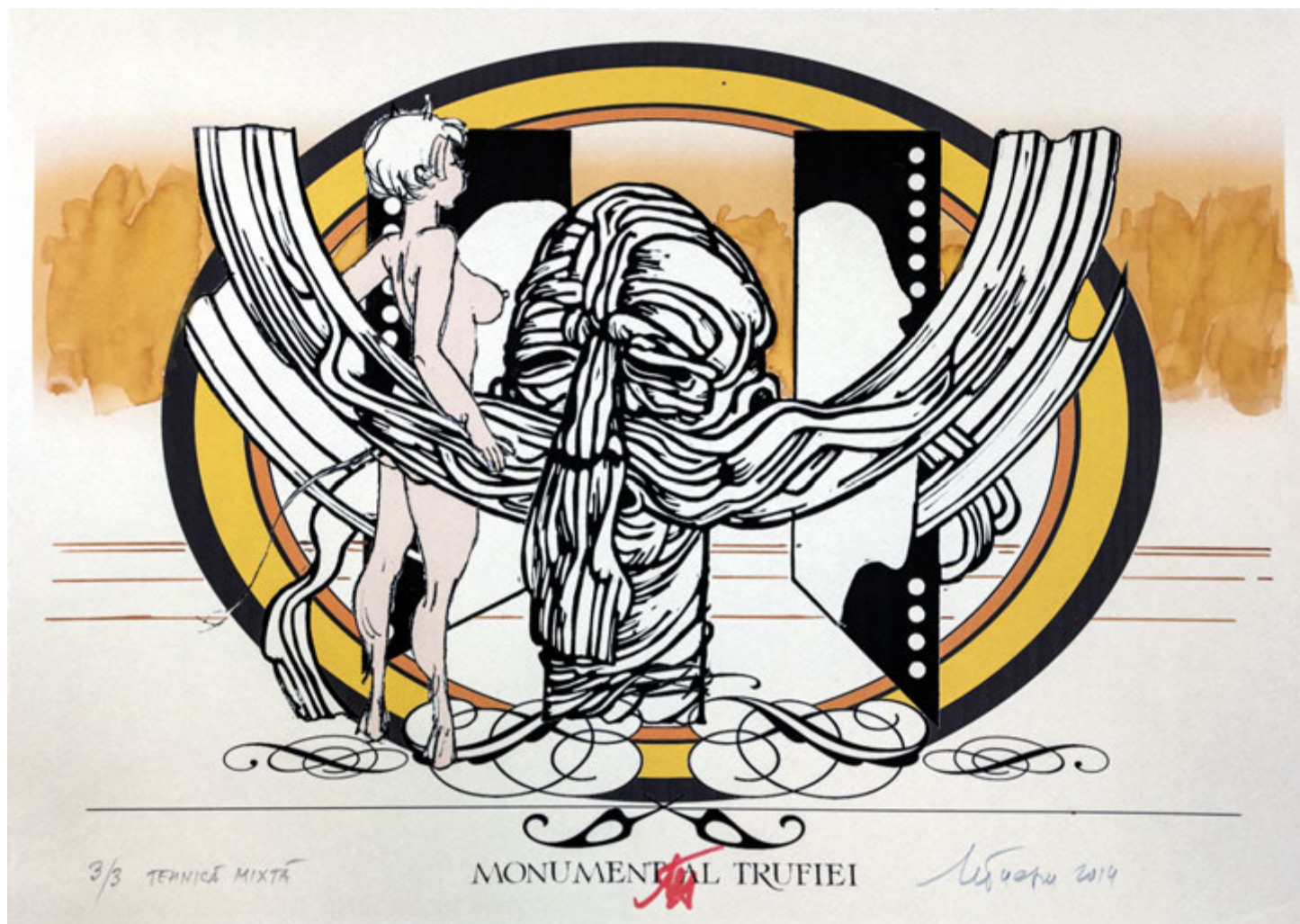

uneori, cele mai trupeșe alcătuiți, cele mai falnice înaripări, cele mai atent plănuite salturi spre succes, sunt învinse de o simplă dar esențială scăpare, cea a unor nepotriviri de sens...

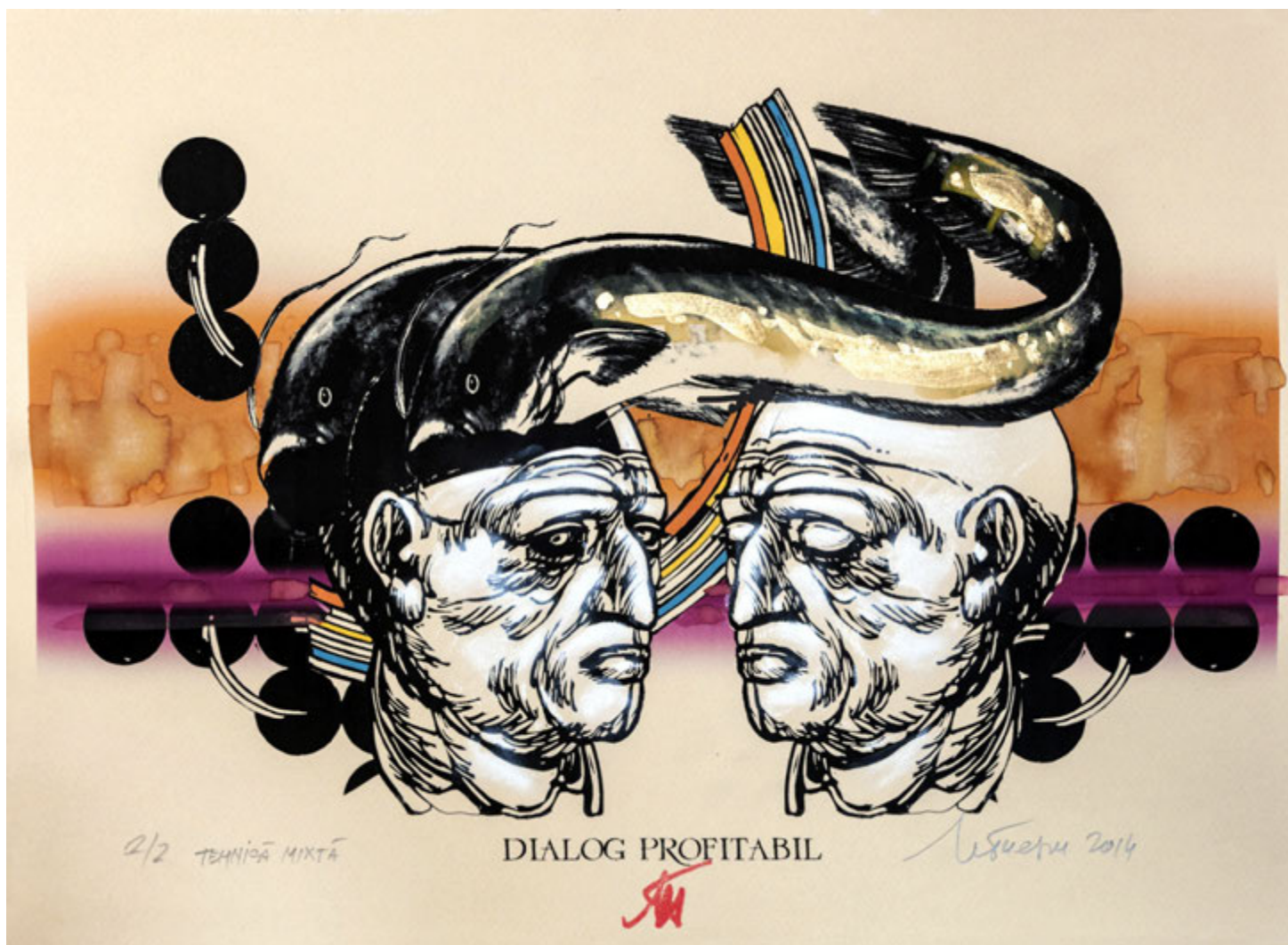

dialogul dintre mental și senzorial, oricât de profitabil ar fi în procesele percepției, funcționează, din păcate, în orice activitate umană, fie ea cât de științifică...

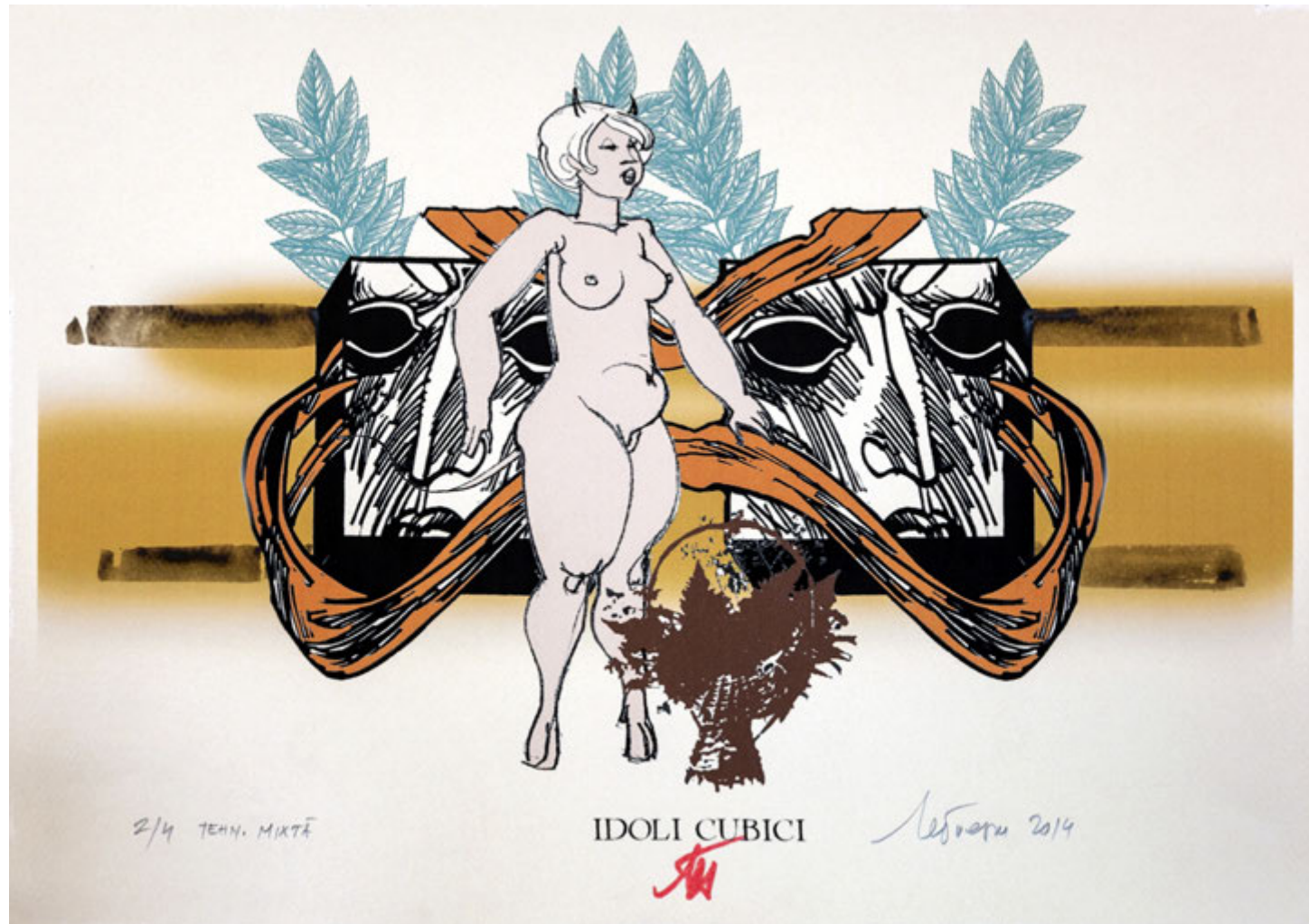

pofta unor semeni de a-și construi monumente ale propriei trufii poate deveni devoratoare, nici dimensiunea exagerată, nici ridicolul, nu o poate înfrâna, mai cu seamă atunci când lângă cei molipsiți se află un seducător imbold...

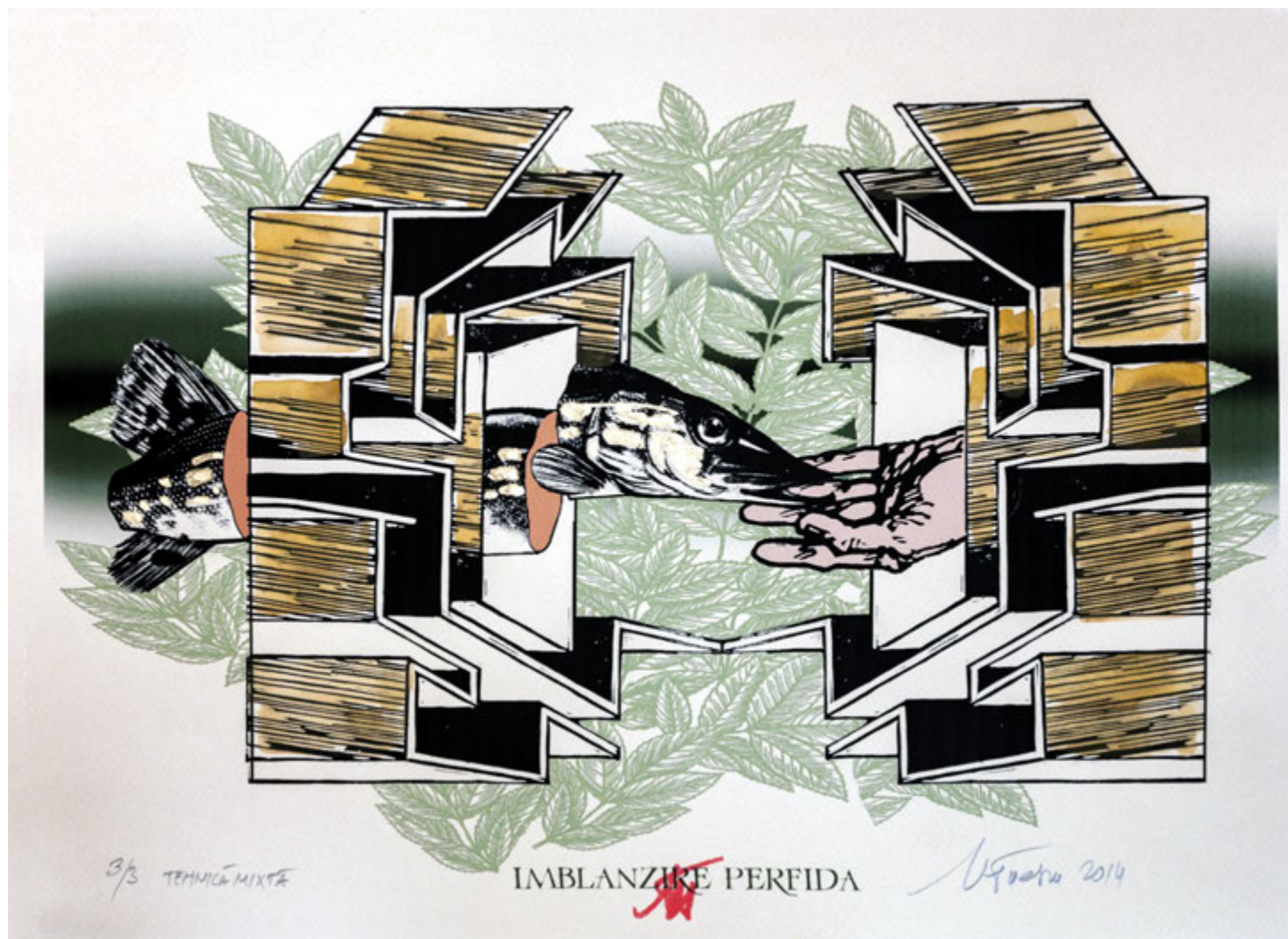
fără nici o îndoială, în orice dialog, cămăările celui mai lacom spirit vor profita mai eficient de candoarea generoasă a celuilalt...

oricât de silitor am depune ofrande, unii dintre idolii noștri, cu o firească suspiciune, își ascund identitatea în forme geometrice impenetrabile

ghiftuit de importanța construirilor sale, autorul se situează într-un teritoriu atât de greu accesibil, încât devine inabordabil, deci inutil...

capcane dulci, cu nebănuite unghere, fac din biata fiară o victimă vulnerabilă, la îndemâna îmblânzitorului

Tipărit la

Concepție, machetare, prelucrare foto
Mihail Mănescu, muzeograf Anca Tofan

Organizare expoziție - Dan Basarab Nanu, Mihail Mănescu, Gheorghe Miron

Manager
dr. Dan Basarab Nanu

iulie - august 2014

GRAFIKA

MUZEUL DE ARTĂ VIZUALĂ GALAȚI-ROMÂNIA
VISUAL ART MUSEUM GALATI-ROMANIA

iulie - august 2014